Prima mea lectură

SID

CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

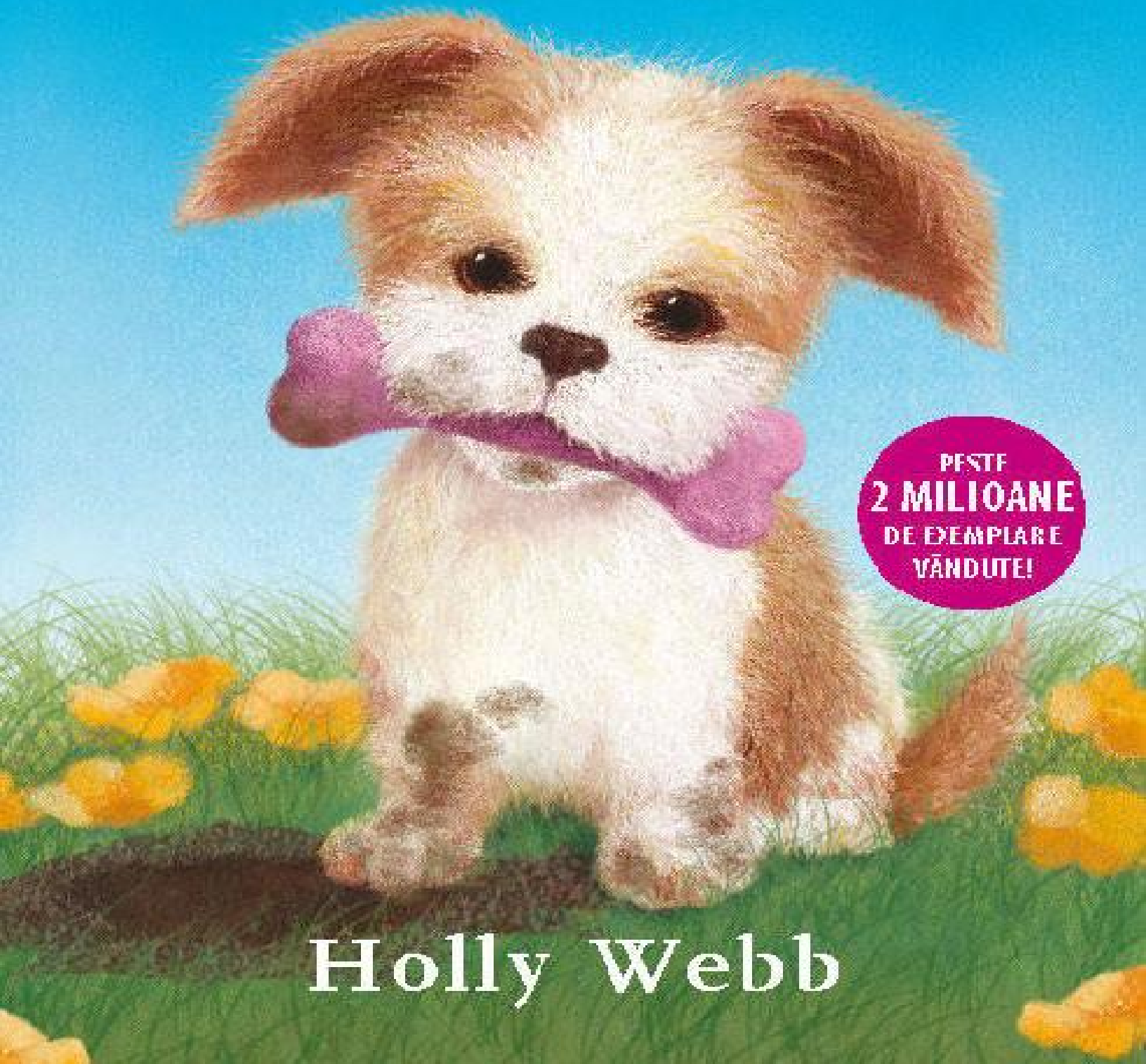

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

SID

CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

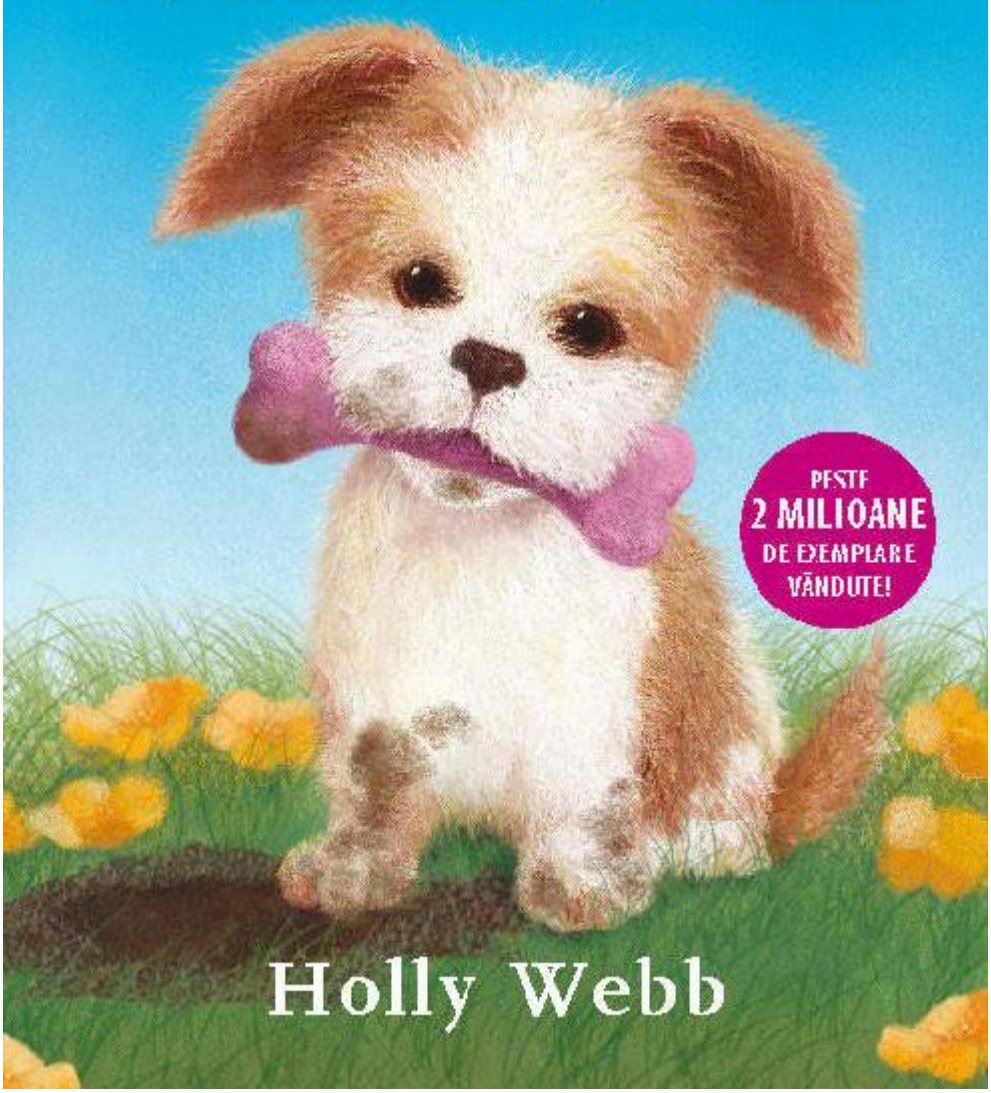

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

SID

CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

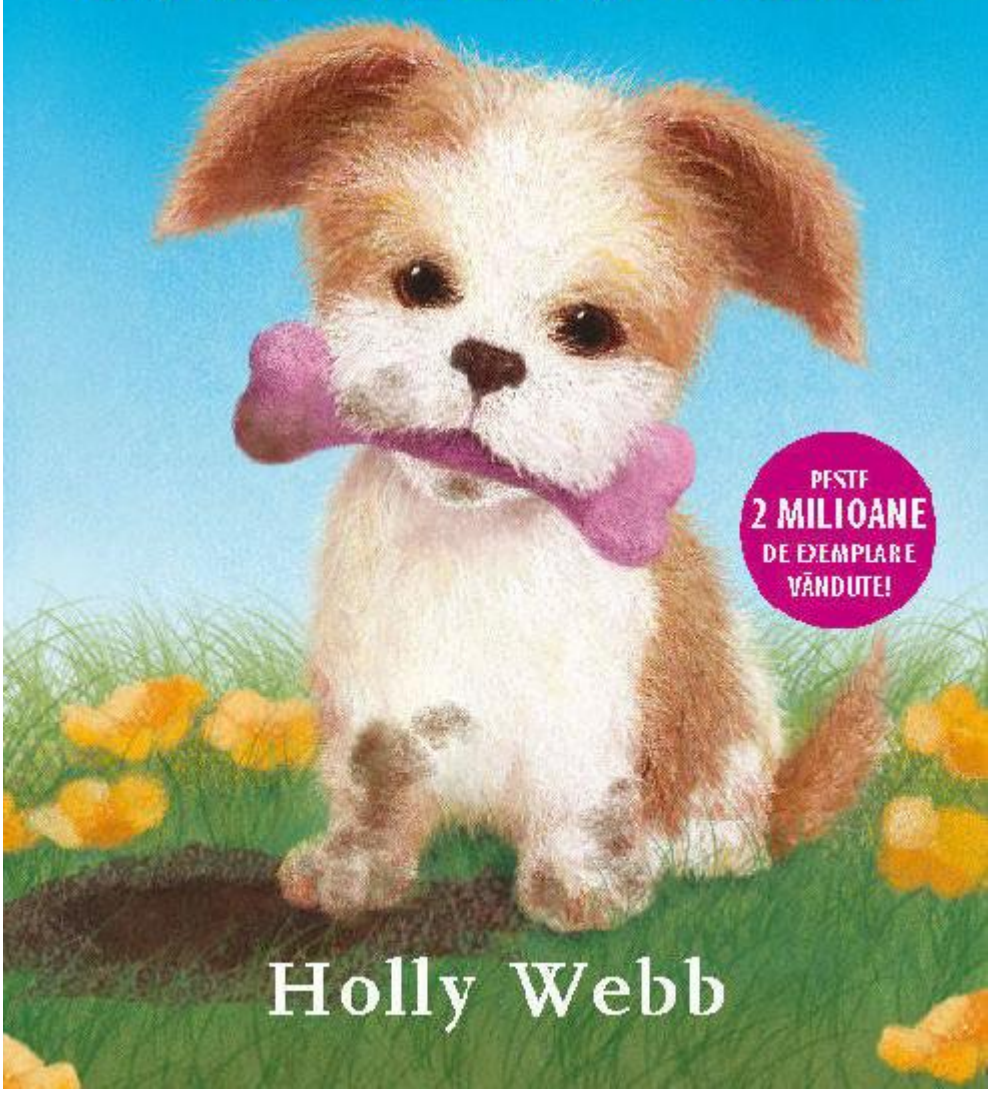

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

SID,
CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

The Scruffy Puppy

Holly Webb

Text copyright © 2014 Holly Webb Copyright ilustrații © 2014 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Sid, cățelușul cu blănița zbârlită

Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Gabriela Trăşculescu Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Aloma Ciomâzgă-MărgăritCopertă: Andreea Apostol
Tehnoredactor: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sid, cățelușul cu blănița zbârlită / trad. Gabriela Trăşculescu – București: Litera, 2018

ISBN epub 978-606-33-5137-2

I. Trăşculescu, Gabriela

82–93–34=135.1

778.534.6

Holly Webb

SID, CĂȚELUȘUL CU BLĂNIȚA ZBÂRLITĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Gabriela Trășculescu

LITERA
București
2018

Pentru toţi cei de la Şcoala Primară Park Lane,dar mai ales pentru clasele 3S şi 3R

Capitolul unu

Bella urcă scările de la intrarea în adăpostul pentru animale în pași de dans, sărind de pe un picior pe altul. Era mult prea entuziasmată și nu putea sta locului. Așteptase atât de mult ziua aceea... Trecuseră săptămâni întregi de când părinții ei tot discutau despre posibilitatea de a-i cumpăra un câine, însă munca ei de convingere durase ani de zile.

Totuși, acum intrau în adăpostul pentru animale din Redland, hotărâți să găsească un câine care să facă parte din familia lor.

– Ce rasă credeți că o să luăm? întrebă Bella după ce făcu o piruetă în capul scărilor, uitându-se la părinții ei și la Tom, fratele său mai mare.

Abia ținuseră pasul cu ea după ce coborâseră din mașină, și o luase la goană spre ușa de la intrare. Întrebarea asta – și multe altele – îi stătuse pe limbă încă de la începutul săptămânii, când mama ei îi spusese că vor face o vizită

la adăpostul pentru animale, însă nu îndrăznise să o rostească. Dacă nu se înțelegeau asupra rasei preferate și renunțau la idee? Chiar și acum, Bella își muta temătoare privirea de la mama, la tatăl ei și la Tom, întrebându-se ce răspuns va primi. Ea însăși se gândise mult la asta, încercând să-și dea seama care ar fi cel mai bun și mai frumos câine dintre preferații ei.

De fapt, numai la asta se gândise în ultimele săptămâni. Prietena ei, Megan, începuse să-și dea ochii peste cap de fiecare dată când Bella aducea vorba despre asta la școală sau îi propunea să meargă împreună la bibliotecă, să răsfoiască diverse cărți despre câini. Până și domnul Peter, învățătorul ei, îi atrăsese atenția de cel puțin trei ori să încerce să fie mai atentă la ore. Pe de altă parte, îi dăduse o steluță și două puncte pentru poezia pe care o scrisese despre căței, așa că balanța se echilibrase oarecum.

Numai că Bella nu se hotărâse nici acum ce fel de câine îi plăcea mai mult. Știa că unul dintre motivele pentru care hotărâseră să ia un animal de la adăpost, și nu de la un crescător, era diferența de cost; în plus, părinții ei voiau să ofere un cămin unui animăluț care nu fusese prea norocos. Din punctul acesta de vedere, era bine că nu prefera o rasă anume, deoarece șansele de a găsi la adăpost exact rasa aceea ar fi fost foarte mici. Totuși, părea puțin ciudat că nu putea să-și aleagă câinele preferat dintre toți câinii care existau pe lumea asta. Știa de unde i se trăgea – de la faptul că îi plăceau toți...

– Dacă ai putea alege de la adăpost orice rasă de câine, ce ai prefera să fie? o întrebă Bella pe mama ei. Știu că nu e cazul, adăugă ea pe un ton grăbit, dar întreb de curiozitate.

Mama îi zâmbi.

– Chiar mă întrebam când aveai de gând să aduci vorba despre asta. M-am și mirat că nu stai să te uiți pe website-uri cu câini, să încerci să descoperi ce rasă îți place cel mai mult.

Bella îi zâmbi la rândul ei, ușor stânjenită.

– Am făcut asta, recunoscu ea, însă tot nu m-am hotărât.

Mama îi ciufuli părul drăgăstos, în timp ce fetița deschise ușa recepției adăpostului.

– Dacă aș putea alege orice câine de pe lumea asta, mi-ar plăcea să fie unul mic și drăguț. Poate un teckel.

– Nu cumva e câinele ăla care seamănă cu un cârnat? întrebă Tom cu o umbră de dezgust în glas. Nici nu vreau să aud de teckel! O să râdă toți de mine. Un câine mare ar fi super! adăugă el cu un zâmbet strengar. Îmi plac la nebunie chestiile mari și păroase.

Bella își dădu ochii peste cap.

– Splendidă descriere! Și care ar fi chestiile alea mari și păroase?

– Nu știi? Ăia care apar în reclame.

– A! Ciobănești englezești!

Bella încuviință din cap, entuziasmată.

– Sunt superbi!

– Îmi pare rău, copii! spuse tata, clătinând din cap. Nu cred c-o să găsim pe-aici vreun ciobănesc englezesc sau vreun teckel. Aș zice mai degrabă că

majoritatea câinilor din adăpost sunt vagabonzi. Și, cel mai probabil, corcituri.

Bella dădu din cap aprobator. Mama ei se afla acum în fața biroului de la recepție, anunțând că veniseră să vadă câinii din adăpost, în vederea unei adopții. Bella era atât de bucuroasă, încât nu mai avea astâmpăr. Simțea nevoia să vorbească întruna, ca să nu explodeze de emoție.

– Ce câine ți-ar plăcea, tati?

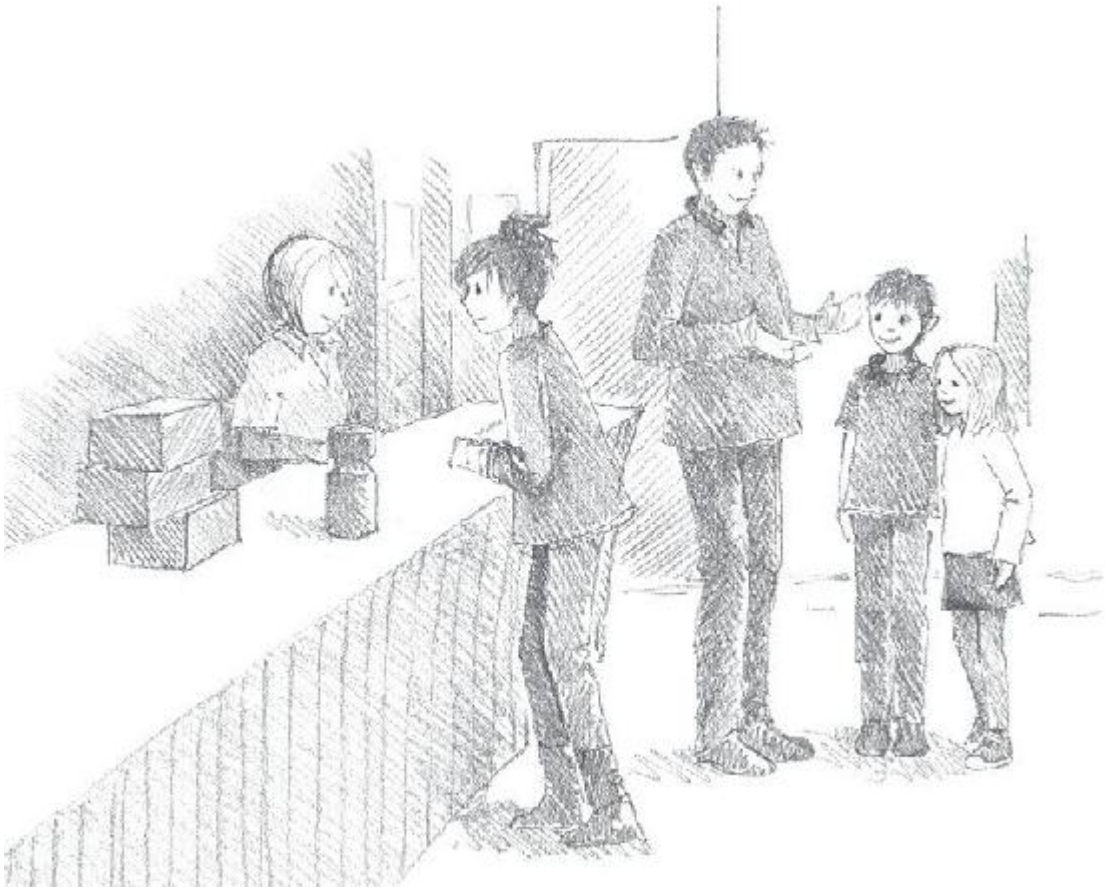

– Hmm, murmură tata, încruntându-se. Cred că prefer ceva de talie mare. Mi-ar plăcea să iau câinele cu mine la alergare.

Tom fornăi.

– Bine, atunci luăm un ogar.

Tatăl lor era un bărbat înalt, căruia îi plăcea să alerge pe distanțe lungi. Participase chiar și la maraton și toată familia se dusese atunci la Londra să-l vadă.

Bella clătină din cap.

– Nu știu ce să zic de ogar, tati. Nu cred că poate ține pasul cu tine. Sunt câini de curse, dar nu rezistă decât pe distanțe scurte. Și, oricum, dacă o să găsim un ogar aici, probabil ar fi un metis, adăugă ea încruntându-se, apoi rămase tăcută o clipă. În plus, nu cred că ar fi prea vesel. Stăpânii l-au abandonat când n-a mai putut alerga în curse, iar de atunci n-a mai avut parte de un cămin sau de atenția cuiva. De obicei, au mari probleme cu dantura, pentru că stăpânii nu se mai ocupă de ei. Am citit despre un ogar căruia a fost nevoie să i se scoată toți dinții.

Tatăl Bellei oftă.

– Cred că mulți câini de aici au povești triste, Bella. Trebuie să ne bucurăm că avem ocazia să-i oferim unuia dintre ei un cămin, o consolă el, luând-o de după umeri. Deci ce părere ai? Un câine mare, impunător și blănos sau o chestie micuță și pufoasă?

– Habar n-am, spuse Bella oftând. Tot încerc să-mi închipui cum aș arăta alături de un câine sau de altul, dar nu reușesc, pentru că îmi plac toți... mai spuse ea și se uită zâmbind la tatăl ei. Dar când o să-i vedem în carne și oase, o să fie altfel, nu-i așa? O să știm imediat ce câine ni se potrivește cel mai bine. Sunt sigură de asta!

„Cum vom putea să alegem?“ se întrebă fetița, neajutorată. Erau atât de mulți câini acolo și cei mai mulți dintre ei erau atât de bucuroși să

primească vizitatori... Săriseră din culcușurile lor și stăteau cu nasurile lipite de gardul de sârmă ce împrejmuia fiecare țarc, râcâind cu labele și implorând să fie mângâiați, iubiți, luați acasă. Însă câțiva dintre ei nici nu se deranjaseră să se ridice, iar asta o făcu pe Bella să creadă că erau foarte triști. Probabil că se aflau în adăpost de prea multă vreme și nu mai sperau că soarta li s-ar putea schimba. Nimeni nu avea să îi dorească vreodată. Privirea lor lipsită de speranță o impresionă atât de tare, încât simți cum o podidește plânsul.

Cel mai rău lucru era că nici familia ei nu putea face nimic pentru vreunul dintre ei, pentru că majoritatea erau bătrâni și nu păreau prea dornici să alerge împreună cu tatăl ei sau să se joace prin grădină cu ea și cu Tom. Dar i-ar fi plăcut să-i poată face fericiți.

– Te simți bine? o întrebă zâmbind o angajată a adăpostului, care avea în piept un ecuson pe care scria „Jo – Director“.

– Da, cred că da, răspunse Bella, reținându-și un suspin. Sunt doar tristă să-i văd așa. Unii dintre ei arată de parcă ar fi renunțat să mai spere.

– Știu, spuse Jo oftând, dar pentru fiecare dintre ei există totuși o speranță. Le găsim aproape tuturor un cămin, până la urmă, chiar dacă durează mai mult. Câinii mai în vârstă pot fi tovarăși de companie extraordinari, blânzi, zise tânăra și îi zâmbi fetiței. Însă am impresia că tu și familia ta căutați ceva mai zglobiu.

– Așa e, încuviință Bella dând din cap. Nu trebuie neapărat să fie de rasă. Vreau doar un câine care să fie al nostru.

Jo o privi gânditoare.

– L-ai văzut pe Sid?

– Nu cred, răspunse fetița încruntându-se. E pe aici?

Bella arătă spre capătul șirului de țarcuri, unde tatăl ei și Tom stăteau pe vine și se uitau la un boxer mare, care lătra de mama focului, ca să-și exprime entuziasmul.

– Nu, nu, ai trecut deja de el. Vino!

Jo o duse pe Bella mai în spate și se opri în dreptul unui țarc în care se afla un coș din care se vedea doar o spinare pufoasă, în nuanțe de maro și alb.

Jo chicoti.

– Doarme cât e ziua de lungă, dar și când se trezește, e o dulceață. Ei bine... adăugă ea, apoi făcu o pauză. Chiar e drăgălaș, dar nu e tocmai cel mai arătos câine din lume. Ca să fiu sinceră, cam toată lumea trece mai departe când îl vede. Mie însă mi se pare drăguț. L-aș lua acasă dacă n-aș avea deja patru pisici.

– E aici de mult? întrebă Bella, lăsându-se pe vine, ca să vadă mai bine ghemotocul de blană din coș.

– De... ăăă... patru luni, răspunse Jo și oftă. A cam început să-și piardă speranța, ceea ce e foarte trist. Cred că doarme atât de mult pentru că urăște locul ăsta. E iubitor și atașat de angajații centrului, dar are nevoie de mai mult spațiu ca să alerge. Mai iese din când în când să facă mișcare prin curte, dar nu e suficient.

– Tata vrea foarte mult un câine cu care să poată alerga, spuse Bella cu speranță în glas. Iar mama ar vrea să nu fie prea mare. Sid nu pare a fi un câine masiv, nu-i așa?

Se prinse cu degetele de gardul de sârmă și se uită în interiorul țarcului, sperând că Sid se va trezi. Ghemotocul maro cu negru tresări și se foi puțin.

– Nu. E un metis de terier. Talie medie, dar cu picioare lungi. Acum e încă mic, dar nici după ce va crește nu se va face prea mare.

– Adică e încă pui? întrebă Bella entuziasmată.

Nu se așteptase să găsească un câine atât de tânăr. Părinții îi explicaseră că animalele de la adăpost avuseseră deja un stăpân.

– Păi, să zicem că e adolescent, răspunse Jo cu un zâmbet în colțul gurii.

– Of, ce mi-ar plăcea să se trezească și să mă vadă, spuse Bella oftând.

La un moment dat, Sid auzi vocile din jur. Recunoscu imediat glasul plăcut al îngrijitoarei, care îl mângâia de fiecare dată când îi aducea de mâncare. Întotdeauna îl scărpina după urechi, stătea de vorbă cu el, dându-i de înțeles că îl plăcea. Acum însă discuta cu cineva pe care nu-l mai auzise înainte. Ciuli atent urechile și se întrebă dacă era una dintre persoanele venite să caute un câine. Chiar ieri, cineva îl luase pe micul Staffie din țarcul de vizavi. Oamenii se uitau și în țarcul lui, dar aproape niciodată nu cereau să li se deschidă portița ca să se apropie de el și să îl cunoască. Renunțase să mai dea din coadă când îi vedea și să le mai arunce priviri pline de speranță. Oricum, nimeni nu părea să aibă ochi pentru el.

Urechile i se pleoștiră și, descurajat, se răsuci în coș. Voia să se culce la loc până la ora mesei.

– Of! Am crezut c-o să se trezească, spuse dezamăgită fetița.

Auzind glasul acela trist, Sid ciuli din nou urechile și nu se putu abține să nu arunce o privire piezișă, să vadă cine vorbea. O văzu pe tânăra îngrijitoare de la adăpost stând lângă o fetiță așezată pe vine, și care se uitau la el prin gard.

– S-a trezit! strigă bucuroasă fata. Vai, cum ar putea cineva să spună că nu e drăgălaș? Uite ce urechi frumoase are!

Câinele maroniu cu alb din fața lor avea părul sârmos al unui terier, dar urechile rebele și cârlionțate păreau să aibă o cu totul altă origine. Poate de cocker spaniel sau de ceva micuț și pufos precum un papillon, cățelușul cu urechi ca de fluture? Sau poate de pudel? Bella nu știa sigur, dar îi plăceau mult. Când îl văzu că se ridică și vine spre ele, observă că avea o coadă

foarte stufoasă. Se apropie agale de gard, legănându-și coada dintr-o parte într-alta.

– Bună! spuse Bella dintr-o suflare. Vai, e adorabil! adăugă ea, uitându-se în sus la Jo. Pot să-mi strecor degetele prin gard, să-l mângâi? întrebă ea.

– Sigur. Atâta vreme cât ești blândă cu el, Sid e foarte prietenos, îi răspunse Jo.

Bella își trecu așadar degetele prin gard și chicoti când Sid se apropie și i le linse, curios.

– A, mă gâdili! Bună, scumpule!

Îl atinse cu grijă sub bărbie și începu să-l mângâie. Știa că tuturor câinilor le place asta. Se părea că și lui Sid, care închise ochii și oftă mulțumit.

– Puteți, vă rog, să deschideți poarta? Mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine, șopti Bella, uitându-se la Jo, care îi zâmbi.

– N-ai vrea mai întâi să le cerem voie părinților tăi? propuse îngrijitoarea.

– A, ba da! Uitasem de ei. Îi chem imediat. Sunt sigură c-or să-l îndrăgească. Mă întorc într-un minut.

Fetița sări în picioare și o luă la fugă pe lângă țarcuri. La recepție i se spusese să nu alerge, ca să nu agite câinii, însă nu se putea abține să nu grăbească pasul.

Sid oftă și își lăsă coada în jos. Până și urechile i se pleoștiră în timp ce făcea cale întoarsă spre coșul lui. Ce prostie din partea lui să creadă că fata îl plăcuse! Se agitase pe lângă el, îl scărpinase sub bărbie exact în locul lui preferat, apoi dispăruse.

– Hei... îi spuse Jo pe un ton blând. S-a dus doar să-și cheme părinții. O să se întoarcă. Sid... Nu fi supărat, drăguțule!

Dar Sid se ghemuise deja în coș și nu mai asculta ce-i spunea Jo.

Capitolul doi

– Păi, nu pare prea prietenos, spuse mama, cu glas îndoit.

– Ba da, este! Ştii, el... îi luă Bella apărarea. Povestiţi-le dumneavoastră, o rugă Bella pe Jo, întorcându-se spre ea.

– E un câine minunat, dar e la noi de ceva vreme şi încă nu a fost adoptat, le explică Jo. Unii câini renunţă să mai fie drăguţi şi să-i salute pe cei care vor să-i vadă.

– Of...

Bella observă că mamei i se umplură ochii de lacrimi. Era la fel de plângăcioasă ca ea. Gândul că un câine îşi pierduse speranţa de a mai avea un cămin le făcea pe amândouă să plângă.

– Am putea să deschidem ușa, ca să îl cunoşti mai bine, nu vrei? întrebă Bella, fixând-o cu privirea pe mama ei.

– A, da, desigur, răspunse mama, dând din cap aprobator.

Sid nu ieşi din coș, însă urechile îi tresăreau întruna. Încă nu-și deschisese ochii, dar după voci își putea da seama că în dreptul țarcului lui erau mai mulţi oameni. Oare vorbeau despre el? Își ridică pentru o clipă capul și aruncă o privire dincolo de gard.

– Uau, ia te uită! spuse mama Bellei râzând. Uite ce urechi are!

– Exact! exclamă Bella, radiind de bucurie.

– Nu e cam... ciufulit? întrebă tatăl Bellei, făcându-și apariţia în spatele lui Tom.

Bella se uită la el.

– E superb!

– Are o personalitate încântătoare, sublinie Jo în timp ce deschidea ușa țarcului. E foarte prietenos și îi place să facă mișcare. Parcă spunea Bella că obișnuiţi să faceţi jogging? Sid o să fie în al nouălea cer. Are niște picioare grozav de lungi...

– Păi, atunci să facem cunoștință, spuse tatăl zâmbind.

Sid se ridică în patru labe și începu să-și fluture coada nesigur. Precis îl vor scoate de acolo! Mișcările cozii se înteţiră, iar Jo îi strigă:

– Sid, Sid! Aici, băiete!

Câinele țâșni din coș cu așa o viteză, încât alunecă pe dalele de piatră și aproape că se izbi de picioarele tatălui Bellei.

– Bună! spuse tata râzând. Ești nerăbdător, nu glumă!

După care începu să îi mângâie urechile mari și păroase, în timp ce Bella îl scărpina din nou sub bărbie. Sid se lăsă răsfățat, tremurând de plăcere la propriu.

– Ce zici, Tom? îl întrebă mama pe fratele Bellei.

– E grozav! răspunse el cu gura până la urechi. Tată, o să-ți saliveze pe pantofi! adăugă băiatul, apoi se aplecă și îl scărpină pe Sid pe spinare. E o combinație destul de ciudată, nu-i așa? Blană scurtă și urechi clăpăuge. Dar e foarte prietenos.

Bella suspină de fericire, iar Sid o privi cu ochii lui negri sfioși.

– Ți-am spus doar, nu-i așa? șopti fetița, când tatăl ei se ridică în picioare și începu să discute cu Jo detaliile despre aducerea acasă a lui Sid. Ți-am spus c-o să te placă și am avut dreptate!

– E-așa de dulce! îi spuse Bella lui Megan în timp ce își atârnau hainele în cuier. O așteptase pe prietena ei lângă poarta școlii, dar aceasta apăruse cu puțin timp înainte să sune clopoțelul de intrare la ore. Bella trebuia să se aștepte la asta – se întâmpla la fel în fiecare dimineață –, însă ardea de nerăbdare să-i povestească lui Megan despre Sid.

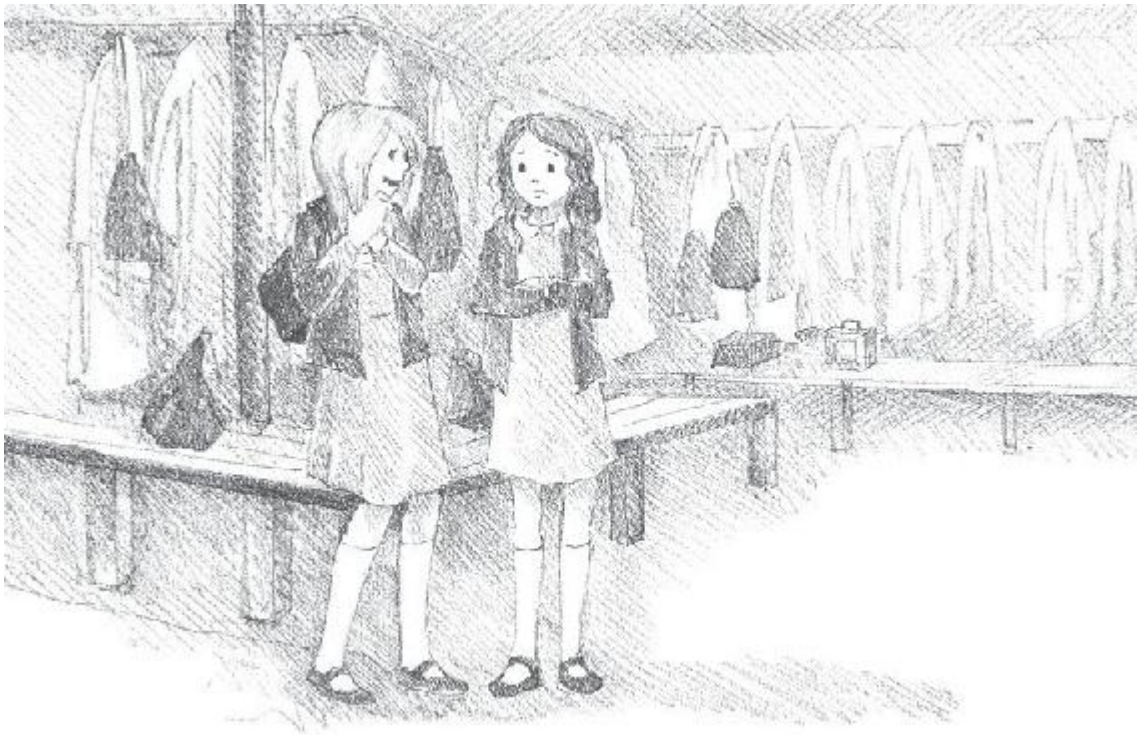

– Doamna de la adăpost o să treacă astăzi pe la noi, ca să vadă casa...

– De ce? o întrebă Megan mirată.

– Păi, ca să se asigure că avem condiții potrivite pentru un câine. O curticică, un cămin unde nu sunt copii prea mici, lucruri de genul ăsta.

– Nu mă gândeam că sunt atât de pretențioși când vine vorba de un câine fără stăpân.

– Păi, trebuie să le găsească un cămin drăguț, sublinie Bella, simțindu-se puțin deranjată de observația prietenei sale. Altfel, vor ajunge din nou în adăpost, nu crezi?

– Hmm, probabil. Ți-ai făcut tema la matematică?

– Da.

Bella voia să îi povestească despre urechile frumoase ale lui Sid, dar observă că prietena ei pornise grăbită înspre vestiar. Fetița oftă. Poate că exagerase cu poveștile despre Sid, dar cum să se abțină când era așa de frumos?

Vizita lui Jo la ei acasă decurse bine, deși Bella avusese mari emoții. Fusese sigură că angajata adăpostului va găsi ceva în neregulă și nu îi va lăsa să îl adopte pe Sid. Însă Jo era de părere că vor fi niște stăpâni excelenți, mai ales că mama Bellei lucra acasă. Fetița îi arătase un pliant despre cursuri de dresaj pentru câini, pe care îl găsise în holul clădirii unde mergea la dans, iar asta o impresionă pe Jo.

– Minunat! Se pare că iei în serios toată povestea asta. Nu cred că Sid va fi un câine greu de dresat. E foarte prietenos și știe deja să stea și să meargă la pas la comandă.

Apoi Jo le povesti mai multe despre trecutul lui Sid. Fusese abandonat când era doar un pui și îl găsiseră înghesuit într-o cutie de carton aruncată peste o

grămadă de gunoi. Mama Bellei izbucni în lacrimi, iar Bella se abținu cu greu să nu plângă și ea. Cum putea fi cineva atât de lipsit de suflet? Mama, tata, Bella și Tom erau hotărâți acum să-i asigure lui Sid un trai cât se poate de bun, ca să-l ajute să uite începutul nefericit al vieţii lui.

Jo aranjase în așa fel încât ei să poată veni să-l ia acasă pe Sid în weekend, adică la o săptămână după ce îl văzuseră pentru prima oară. Nu aveau chiar atât de mult de așteptat, însă pentru Bella săptămâna aceea trecu foarte greu. Vineri după-amiază ieși valvârtej pe poarta școlii și abia apucă să-i mai spună „Pa! Weekend plăcut!“ prietenei sale. Ea și mama urmau să-l ia pe Tom în drum și să meargă toți trei la magazinul pentru animale, să-i cumpere lui Sid un coș și alte lucrușoare.

Sâmbătă dimineață, Bella se trezi cu mult înainte de ora la care stabiliseră să plece la adăpostul de animale, pentru că ardea de nerăbdare să ajungă acolo. Era ziua cea mare! Fără doar și poate, azi îl aduceau acasă pe Sid.

– Am tot stat pe lângă el, îi spuse Jo zâmbind. S-a cam pleoștit weekendul trecut după ce ați plecat... O să fie foarte bucuros să te revadă.

Fetița dădu din cap aprobator. Și ea își făcuse griji că Sid n-o să înțeleagă c-aveau să se întoarcă după el.

– Până mă uit cu tata peste actele de adopție, ce-ar fi să mergeți să-l vedeți pe Sid? le sugeră mama Bellei și lui Tom.

– O, i-ați cumpărat zgardă și lesă? întrebă Jo zâmbind. Păi, să mergem atunci să le probăm și să-l aducem aici, la părinții voștri.

Bella țopăi de bucurie, iar Tom se grăbi să desfacă închizătoarea de la zgardă, astfel încât să fie gata de pus la gâtul lui Sid.

– Ce tare! spuse băiatul încetișor, înghiontind-o pe Bella. O să avem și noi un câine!

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat! îi șopti fetița la rândul ei, mergând în urma lui Jo de-a lungul țarcurilor.

Dar era adevărat. Sid era acolo unde îl lăsaseră, așteptând lângă poartă, de parcă le-ar fi auzit vocile. Când îi văzu, începu să dea încet din coadă și să își mute privirea de la Bella la Tom și înapoi la Bella, încercând să se convingă că era adevărat ce i se întâmpla.

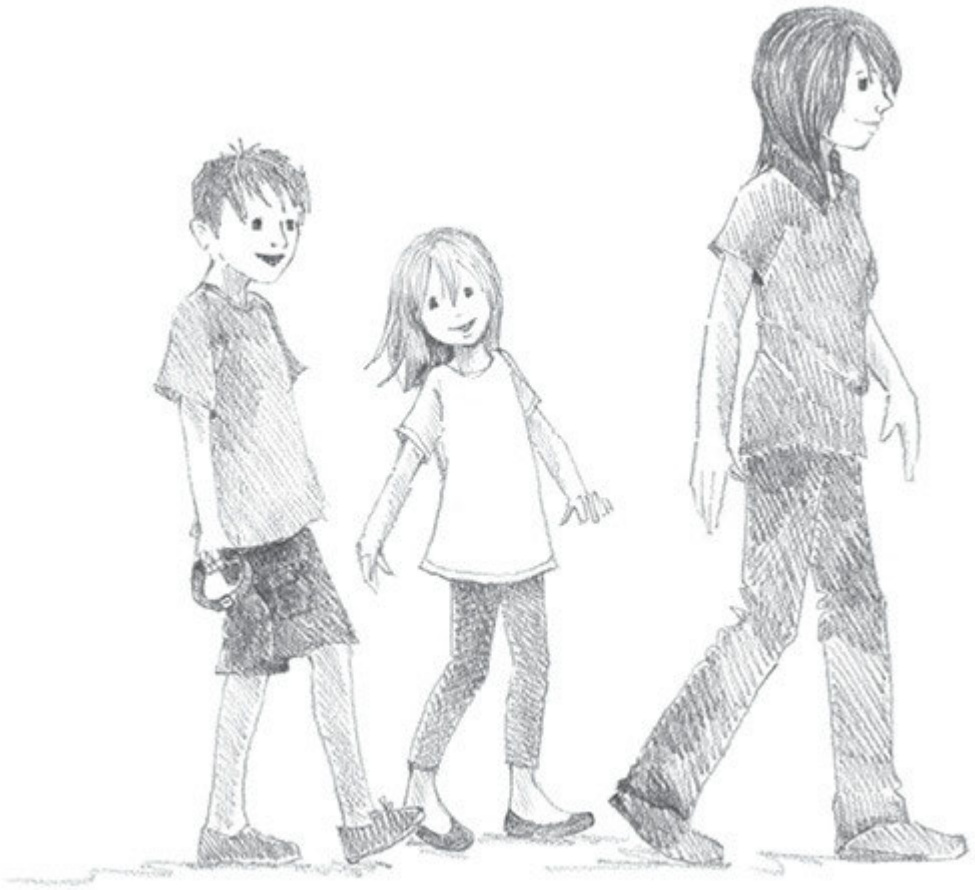

– E-așa de scump, murmură Bella cu vocea gâtuită de emoție.

– Să nu începi să plângi! îi spuse Tom, dându-și ochii peste cap. Parcă ești mama! Doar e de bine, Bella! Hei, Sid, adăugă apoi pe un ton blând, uite ce ți-am adus!

Când văzu lesa din mâna lui Tom, Sid începu să dea din coadă de zece ori mai repede.

– Îi plac la nebunie plimbările. Sau, în cazul lui, alergările, explică Jo râzând, apoi deschise ușa de la țarc, lăsându-l pe Tom să intre și să-i pună lesa lui Sid.

– Îi vine de minune! exclamă Bella, mândră de achiziția făcută.

Zgarda pe care o alesese era de un albastru marin, asortat cu lesa. Mama agățase de zgardă și un medalion în formă de os, cu numărul de telefon inscripționat pe el.

Tom îi zâmbi cu subînțeles și îi întinse lesa.

– Ține-l tu, Bella! La urma urmei, tu l-ai ales!

Mâinile Bellei tremurau când apucă lesa, iar Sid o fixa cu privirea plină de speranță, dând din coadă cât putea de tare.

– Ce zici, Sid, vii cu noi? Mergem acasă? spuse ea încet.

Sid stătea confortabil în coșul lui cu căptușeală moale și o urmărea pe Bella cu un aer solemn, în timp ce ea îi arăta toate jucăriile pe care le cumpăraseră.

– Uite, ăsta e un os care chițăie când îl strângi între dinți!

Îi făcu o demonstrație, apoi îl așeză în rând cu celelalte.

– Bella s-a lăsat puțin dusă de val la magazin, îi șopti mama animăluțului, mângâindu-i urechile. Dar avem jucării pentru trei câini, nu-i așa Sid?

Auzindu-și numele, Sid dădu ușor din coadă, chiar dacă nu înțelegea despre ce se vorbea.

– Sper că se simte bine, spuse Bella îngrijorată. E așa de tăcut!

– Cred că nu e ușor să te obișnuiești cu un loc nou. Dă-i puțin timp, o încurajă mama.

Sid se uită la Bella, la părul ei blond care-i acoperea fața în timp ce se aplecă să-i aranjeze din nou jucăriile. O plăcea. O plăcea chiar foarte mult. Când se așeză lângă el, Sid se întinse și o linse pe obraz.

Bella căzu în fund și chicoti, iar cățelușul sări pe ea și se așeză cu labele albe, păroase pe burtica ei, să o poată linge din nou.

– Uf, Sid! făcu Bella, punându-și brațele în jurul gâtului lui și îmbrățișându-l. Câine prostuț ce ești! îi spuse ea pe un ton drăgăstos, după care Sid o mai linse o dată pe obraji.

Capitolul trei

– Bună! Megan, tu ești? întrebă Bella entuziasmată la telefon. L-am luat! Sid a venit cu noi acasă... ieri l-am adus. Vrei să treci pe-aici să-l vezi? Mama a fost de acord.

Bella abia aștepta să audă răspunsul de la celălalt capăt al firului, fiind convinsă că Megan va profita de ocazie.

– Știi, Bella, îmi pare rău, dar nu pot.

– Oh...

Fetița rămase fără cuvinte. Era foarte dezamăgită. Totuși, din tonul însuflețit al vocii ei, își dădu seama că Megan părea să se bucure de ceva.

– Ai vreo veste pentru mine? o întrebă Bella curioasă.

– Da... şi noi ne-am luat un câine! Ieri l-am cumpărat. E un cocker spaniel şi îl cheamă Coco.

Dornică să-i dea cât mai repede vestea prietenei sale, Megan turui tot dintr-o suflare.

Pentru o clipă, Bella se supără; ideea cu câinele fusese a ei. Mai mult, şi-l dorea de ani de zile. Şi acum, hodoronc-tronc, îşi luase şi Megan unul. Bella ştia că părinţii nu-i rezistau lui Megan şi-i cumpărau tot ce îşi dorea, pe motiv că era singurul lor copil şi nu voiau să se simtă neglijată. Dar de ce tocmai un câine? Bellei nici măcar nu-i trecuse prin cap că prietenei ei îi plăceau atât de mult câinii.

– Nu ştiam că-ţi doreai şi tu un câine, spuse ea apoi pe un ton calm, încercând să ascundă ce simţea cu adevărat.

– Te-am tot auzit vorbind despre cât de minunat ar fi să ai un câine şi m-am gândit că nu e o idee rea, aşa că l-am rugat pe tata să-mi cumpere unul. Ieri am fost cu el şi am ales un pui.

– Cum? Aşa, imediat?! N-a venit nimeni în vizită la voi acasă sau ceva de genul ăsta?

– Nici vorbă! răspunse Megan râzând. Pe Coco l-am luat de la o crescătorie de câini, nu de la un adăpost. E câine cu pedigri. A costat foarte mult, adăugă ea cu mândrie.

– Ah...!

Bella se încruntă. Pentru Sid nu plătiseră mult. Făcuseră doar o donaţie către adăpost, banii urmând să fie folosiţi pentru îngrijirea celorlalţi câini. Dar atât. Bella îşi muşcă buza, îngrijorată, şi imediat tresări surprinsă când simţi pe picioare o greutate călduţă. Sid o privea drăgăstos, iar ea chicoti şi îl gâdilă pe burtă cu degetele de la picioare. Ce prostuţă putuse să fie! Era minunat că şi Megan avea un câine!

– Ce-ar fi să mergem în parc după-amiază cu Coco și cu Sid, ca să se împrietenească? propuse Bella bucuroasă.

– Stai puțin, s-o întreb pe mama, spuse Megan.

Bella aștepta răbdătoare la telefon, auzind-o în fundal pe Megan vorbind cu mama ei. După câteva clipe, prietena ei reveni la telefon.

– Bella? Nu pot! Uitasem, dar crescătorul ne-a sfătuit să lăsăm câinele să se obișnuiască întâi cu noi și cu noul lui cămin. Mie mi se pare aiurea, însă mama zice că așa e mai bine.

– Oh! Bine atunci. Sunt sigură că mama ta are dreptate.

– Probabil. În orice caz, să aduci o poză cu Sid la școală, da? O să aduc și eu una cu Coco.

– Desigur.

Bella puse telefonul la loc în suportul de pe pervazul bucătăriei și se așeză pe vine, să-l mângâie pe Sid.

– Ce dacă tu n-ai costat mult, îi șopti ea. Pentru mine, tu ești câinele perfect.

Între timp, Tom întredeschise ușa.

– În sfârșit! Credeam că nu mai termini odată cu telefonul! Mama zice să mergem toți la... Îl privi pe Sid cu atenție și adăugă în șoaptă: O plimbare.

Deși Tom rostise cuvintele în șoaptă, Sid sări imediat în picioare și începu să se învârtă în cerc, cu urechile fluturând în vânt și cu coada rotindu-i-se ca o elice de elicopter gata să își ia zborul.

– Oh, se vede treaba că-i surâde ideea, remarcă fetița chicotind. Să mergem atunci!

Casa Bellei se afla în apropierea unui părculeț, care avea un loc de joacă pentru copii și o mică peluză. Nu foarte departe exista și un parc mai mare, însă pentru prima ieșire deciseră să nu facă o plimbare prea lungă.

Bella, Tom și Sid erau atât de încântați, încât aproape că uitară să meargă la pas. Toți trei voiau să alerge. Era greu să îi ceară lui Sid să meargă la pas, când el nu mai fusese scos la o plimbare adevărată de o veșnicie. Cei de la adăpost le spuseseră că voluntarii îi scoteau pe câini în aer liber să facă mișcare, dar era clar că timpul alocat acestei activități era insuficient, dat fiind numărul mare de câini din adăpost.

Sid avea acum ocazia să adulmece mirosurile din iarbă și urmele lăsate de ceilalţi câini prin parc și, deși avea loc suficient să alerge în voie, se strădui să rămână lângă Bella și să se comporte așa cum fusese învățat.

– E-atât de cuminte, exclamă tatăl ușor surprins. Mă așteptam să te tragă în toate părţile, Bella!

Fetița dădu din cap aprobator.

– Ești un băiat foarte cuminte, Sid.

Căţelul scutură fericit din urechile lui cârlionțate și adulmecă iarba de la picioarele Bellei. Când ajunseră în fața intrării în parc, se opri o clipă să admire cel mai mare loc în aer liber pe care-l văzuse vreodată.

– Cred că nici nu se mai poate mișca

de încântat ce e, observă mama râzând. Intră, Bella, și vezi dacă vrea să alerge o tură în jurul parcului.

Fetița îi întinse lesa lui Tom; nu pentru că ar fi vrut, dar fratele ei o lăsase să-l țină pe Sid tot drumul până aici, așa că acum era rândul lui. Alergă încet cu spatele și chemă câinele la ea cu blândeţe:

– Aici, Sid! Vino! Hai să alergăm!

În câteva clipe, un câine vesel cu pete albe traversă în fugă peluza, îndreptându-se spre Bella și trăgându-l pe Tom în urma lui.

Când ajunse la școală luni dimineață, Bella descoperi că, în sfârșit, Megan sosise la timp. Era așezată pe una dintre băncile de pe terenul din curtea școlii, lângă intrarea în clasă, și era înconjurată de o mare de admiratoare.

Bella grăbi pasul, nerăbdătoare să stea de vorbă cu ea despre câini și despre cât de frumos era să fii stăpâna unui animăluț de companie. Din păcate însă, nu-i fu deloc ușor să se apropie de prietena ei, deoarece Megan, nespus de fericită, le arăta tuturor colegelor ei de clasă un album foto cu coperte pe care erau imprimate niște lăbuțe. Din spatele celorlalți, Bella aruncă și ea o privire. Coco era într-adevăr foarte, foarte dulce. Era un pui de cocker spaniel auriu, cu ochi mari căprui-închis și cu urechi foarte ondulate. Purta la gât o zgardă încrustată cu pietre roz sclipitoare, care părea puțin cam largă în poza pe care reuși s-o întrezărească Bella.

– I-am cumpărat trei hăinuțe diferite și patru zgărzi, povesti Megan cu un aer vesel. E atât de frumoasă și îi stă bine cu orice. Ah, bună, Bella! Uite, ea e Coco!

– E tare drăgălașă, încuviință Bella.

Acum putea vedea mai multe poze – cu Coco purtând pe rând fiecare haină și zgardă în parte, și câteva cu ea printre jucăriile de pluș din patul lui Megan.

„Deci asta reprezintă Coco pentru Megan“, gândi Bella fără voia ei. „Una dintre jucăriile ei de pluș.“ Nu putea însă să spună cu voce tare ce gândea, căci Megan s-ar fi supărat. În plus, simțea că ar fi fost o răutate din partea ei. Totuși, îi părea rău pentru Coco, care fusese probabil schimbată pe tot parcursul weekendului cu altă haină și cu altă zgardă. Un căţel nu era o păpușă pe care să o îmbraci și să o dezbraci mereu.

– Are și pedigri, se lăudă Megan. Mulţi câini din familia ei au câștigat premii; unul a primit chiar titlul de Mare Campion. Lui Coco i se spune, de fapt, „Visul de Aur din Melton“.

Bella nu se putu abține să nu chicotească la auzul unui nume atât de caraghios, însă Megan îi aruncă o privire încruntată.

– Ai adus vreo poză cu câinele tău? o întrebă ea.

– Da, răspunse Bella cu jumătate de gură, nefiind sigură că voia să i-o arate chiar atunci, de faţă cu toate celelalte fete. Mai ales după ce tocmai o admiraseră pe fermecătoarea cățelușă Coco. Probabil că Sid nu avea să li se mai pară deosebit. Ba poate chiar aveau să-l creadă neîngrijit.

– Hai, Bella! Vrem să-l vedem! Și tu ai tot un cocker spaniel? o întrebă Lara.

Lara și Chloe se țineau mereu după Bella și Megan, deși Bellei nu-i plăcea prea mult compania lor. Lara era răutăcioasă, iar Chloe nu făcea decât să chicotească și să aprobe tot ce spunea Lara.

– Da, arată-ni-l! insistă Chloe chicotind.

Bella își coborî privirea spre rucsacul ei cu marginile roase. Îl lăsase pe unul din scaunele de la bucătărie, iar Sid bineînțeles că nu ratase ocazia de a se desfăta cu o gustare în miez de noapte. Mama le spusese apoi că era mai

bine să nu mai lase nimic în bucătărie. Fotografia era în buzunarul din față al rucsacului, dar nu prea voia s-o scoată. Dacă râdeau de Sid?

– Hai odată! spuse Lara exasperată. Pun pariu că nici măcar nu are câine. A spus și ea doar așa, ca să se ia după Megan.

– Ba nu! izbucni Bella iritată, privindu-le pe Lara și pe Chloe, care nu știau că lucrurile se întâmplaseră exact invers. Megan, ți-am povestit despre Sid săptămâna trecută și ți-am spus că îl vom adopta de la un adăpost de animale. E o combinație de mai multe rase.

– Ah, deci nu are un nume înregistrat la asociația chinologică, așa cum are Coco? o întrebă Megan.

Bella făcu ochii mari. Megan știa prea bine răspunsul la întrebarea pe care o pusese. Nu voia decât să o pună pe Bella într-o lumină proastă în fața Larei, a lui Chloe și a celorlalte fete.

– Ce-i ăsta? pufni Lara.

– El e Sid, răspunse Bella printre dinți. Probabil, o combinație de terier cu altă rasă.

– Cu un mop? replică Lara, înghiontind-o pe Megan și râzând pe înfundate. Doamne, Bella, n-am văzut în viața mea câine mai ciudat!

Fetița simți că ochii i se umplu de lacrimi și clipi ca să le alunge. Chloe și alte câteva fete începură să râdă, însă Bella se gândi o clipă că pe Megan o deranjau toate astea.

– Nu e ciudat? repetă Lara întrebarea, înghiontind-o din nou pe Megan, care, de data asta, încuviință din cap, reușind cu greu să-și stăpânească râsul.

– Ei bine, mie mi se pare drăguț, interveni cineva din spatele Bellei.

Se întoarse recunoscătoare spre vocea care tocmai se auzise. Nu oricine avea curaj să-i țină piept Larei.

Bella o recunoscu pe colega cea nouă, Sarah, care se uita peste umărul ei la poza lui Sid.

– Are niște urechi fabuloase, adăugă ea. Cred că are și ceva de pudel.

– Așa e, aprobă Bella cu entuziasm.

Nu o cunoștea prea bine pe Sarah, pentru că se mutase la ei în școală abia în semestrul acela. De fapt, nu era sigură că vorbise vreodată cu ea. Acum însă, îi venea să o ia în brațe.

– Și eu m-am gândit la asta. În plus, aleargă foarte repede, deci s-ar putea să aibă și ceva de ogar.

– Ești foarte norocoasă că ai un câine, spuse Sarah oftând. Noi locuim într-un apartament și n-am avea unde să-l ținem.

– Ți-a cerut cineva părerea? i-o reteză Lara. Și cui îi pasă că tu stai într-un apartament? Nouă, sigur nu.

Bella îi ceru lui Sarah scuze din priviri. Uneori, Lara se comporta oribil. Dar, pur și simplu, era mai simplu să nu te afli printre dușmanii ei...

Sarah se înroși la față și dădu să se îndepărteze de grup. Bella se uită la ea o clipă, ezită, apoi o prinse de braț.

– Hei, n-ai vrea să vii pe la mine, să-l vezi pe Sid? Poate vinerea asta? o întrebă.

Simți în ceafă privirile tăioase ale Larei și ale lui Megan, care ar fi mâncat-o de vie, însă nu-i păsa. Amândouă fuseseră răutăcioase, iar Sarah părea să știe destul de multe despre câini și i-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu ea.

Sarah o privi uimită, apoi dădu aprobator din cap.

– Sigur că da! O s-o întreb pe mama, dar mi-ar plăcea să vin pe la tine să-l cunosc pe Sid.

Câteva dintre fetele adunate în jurul băncii lor începură să șușotească și să bombăne, privind-o cu reproș pe Lara. Și lor li se păruse că întrecuse măsura cu răutățile ei.

– Tata spune că putem participa cu Coco la un concurs de frumusețe și că avem toate șansele să câștige, pentru că este de rasă, interveni brusc Megan, încercând să atragă din nou atenția asupra ei.

– Spre deosebire de creatura aia căreia Bella îi spune „câine“, spuse Lara pe un ton batjocoritor.

Bella își încleștă strâns pumnii. Se săturase de mojiciile Larei și de felul în care Megan o lingușea tot timpul.

– Și Sid va participa la un concurs, să știi! îi aruncă Bella replica lui Megan, fără să se gândească prea mult.

Apoi, fetița se îndepărtă, regretându-și vorbele. Le auzea pe colegele ei râzând pe înfundate în urma ei și știa că Sid nu avea să participe niciodată la vreun concurs canin; de altfel, nici nu exista vreun concurs pentru genul acesta de câini.

Capitolul patru

Sid se învârtea de colo colo, pândind în fața ușii și oprindu-se doar din când în când, ca să adulmece curentul slab de aer ce șuiera pe sub ușă. Apoi se trântea la loc pe covorașul de la intrare și ofta.

„Când s-or întoarce?“ Bella și Tom fuseseră plecați toată ziua, iar mama, chiar dacă rămăsese acasă, fusese tăcută și nu se jucase deloc cu el. Îl mângâia când scheuna pe lângă ea, dar apoi se întorcea iar cu nasul în hârtiile la care lucra. Se ridicase de câteva ori de pe scaun, să-l ducă în grădină, iar la prânz îl scosese la o plimbare scurtă, dar nu se jucase cu el. În cele din urmă, plecase și ea de acasă. Ce plictiseală!

Dintr-odată, urechile îi tresăriră. Auzea pași. Sări în patru labe și adulmecă pe sub ușă. Da! Era Bella... îi putea auzi vocea. Încântat din cale-afară, Sid scoase un lătrat, apoi o auzi pe Bella alergând entuziasmată pe aleea din fața casei.

– Ai auzit, Tom? Ne-a simțit că venim acasă! Bună, Sid!

Sid începu atunci să latre nebunește și să se învârtă prin hol atât de repede, încât aproape că era să doboare coșul cu fulare și pălării de la intrare. Când ușa se deschise – încet, pentru că mama Bellei bănuia că Sid aștepta exact în spatele acesteia –, cățelul începu să sară și să țopăie printre picioarele lor, scheunând de bucurie.

– Nu pare să-i fi fost dor de noi, glumi Tom, prefăcându-se supărat și făcând-o pe Bella să râdă.

– Ce mă bucur să te văd! șopti Bella, apoi se aplecă să-l îmbrățișeze. Nu-mi vine să cred că le-am lăsat pe Megan și pe celelalte fete să spună că nu ești câinele perfect!

Lui Sid nu-i luă mult timp să se obișnuiască cu noul lui stil de viață. Chiar dacă se mai plictisea uneori, când Bella și Tom erau la școală, de obicei moțăia sau rodea la jucăriile lui. Iar plimbările îl făceau să uite monotonia de peste zi.

După primele zile, Bella și Tom primiseră permisiunea de a-l scoate singuri la plimbare, când veneau de la școală. Tata le spusese că nu avea nimic împotrivă, atâta timp cât ieșeau împreună, și Tom își lua cu el telefonul mobil, pe care îl primise odată cu începerea ciclului gimnazial. La întoarcere, Sid trăgea un pui de somn până își termina Bella temele, apoi ieșeau în grădină și continuau să învețe trucuri noi.

Bella își propusese să facă din Sid cel mai bine dresat câine din câți au existat vreodată. Își cumpărase chiar și o carte din banii ei de buzunar, iar peste câteva săptămâni aveau să înceapă cursurile de dresaj. Bellei i se părea că lumea îl considera pe Sid un câine needucat din cauza aspectului

său neîngrijit, și de aceea era hotărâtă să le demonstreze tuturor că nu era deloc așa.

Din fericire, lui Sid îi plăceau foarte mult exercițiile de dresaj. Mai ales datorită delicateselor pe care Bella i le oferea drept recompensă. Încercase să-l învețe să șadă și să rămână pe loc până la următoarea comandă, iar Sid se descurca destul de bine. Sau, în orice caz, făcea asta câtă vreme Bella stătea cu ochii pe el. Dacă fetița se întorcea cu spatele, el începea să se târască foarte, foarte încet spre ea, iar atunci când Bella își îndrepta din nou atenția asupra lui, încremenea și se uita la ea cu ochi inocenți.

Bella abia aștepta să-l învețe să vină când era chemat, ca să-l poată lăsa prin parc fără lesă. Totuși, hotărî că era mai bine să aștepte să înceapă cursurile de dresaj. Nu de alta, dar nu prea avea încredere că îl putea învăța singură pe Sid ceva atât de complicat. Dacă fugea în celălalt capăt al parcului și nu se mai întorcea? Sau, mai rău, ieșea pe poartă direct în stradă?

Deși îi plăceau mult ședințele de dresaj, Bella prefera plimbările de dimineață. Ea și tata se trezeau foarte devreme, ca să-l scoată pe Sid afară înainte de micul dejun, dar lucrul ăsta n-o deranja câtuși de puțin. Era foarte plăcut: în parc nu era aglomerat, așa încât puteau folosi lesa mai lungă, astfel încât Sid să poată alerga în lung și-n lat. Tata o avertizase pe Bella că în perioada iernii, când era încă întuneric și frig la ora aceea, s-ar putea să nu i se mai pară atât de amuzante plimbările de dimineață, însă ea nu-și putea imagina cum ar fi să nu vrea să-l scoată pe Sid afară. Lui îi plăceau atât de mult plimbările, iar asta o făcea pe Bella fericită.

– Încă nu te-ai plictisit să te trezești cu noaptea-n cap? o întrebă tata, într-o joi, observând că fetița căsca zdravăn în drum spre parc.

– Nu, spuse Bella, clătinând din cap hotărâtă. Sunt doar puțin somnoroasă, dar îmi place să mă plimb.

– Cum se înțelege Megan cu noul ei cățel? o întrebă tata.

Bella își mușcă buza de sus. Nu voia să-i spună tatălui ei că nu mai vorbise cu Megan de câteva zile. De la începutul școlii, fusese cea mai bună

prietenă a ei, și, chiar dacă Megan o mai supăra uneori, Bella îi simțea lipsa. Dar nu prea voia să vorbească despre asta, așa că răspunse sec:

– Bine.

– O, fii atentă, Bella! A mai apărut un câine, o atenționă tata. Nu vrei să țin eu lesa?

Bella scutură din cap.

– Nu. Sunt sigură că va fi cuminte. Aici, Sid!

Apăsă pe butonul lesei extensibile, pentru a o scurta, bătu din picior și strigă după Sid, încurajându-l să vină lângă ea. Cățelul o luă la fugă spre ea, cu coada fluturându-i în vânt. Îl văzuse și el pe celălalt câine și ar fi vrut să-l miroasă, însă Bella îl chema.

– Ah, ce băiat bun!

Îl scărpină după urechi și îl trase spre marginea aleii, astfel încât doamna cu bracul uriaș să poată trece pe lângă ei. Când colo, doamna se opri și îi zâmbi.

– L-ai luat de curând? Nu te-am mai văzut pe aici până acum.

– Da, l-am adoptat de la adăpostul pentru animale din Redland, îi explică tatăl Bellei.

– E foarte drăgălaș! Și e așa de cuminte! Îmi place să te urmăresc cum îl dresezi să se plimbe cu tine prin parc, adăugă ea, adresându-i-se Bellei. Și se vede că lucrezi mult cu el. Să aveți o zi frumoasă!

Și plecă, în timp ce Bella și tatăl ei se priveau mirați, dar plini de mândrie. Apoi, amândoi începură să-i spună lui Sid ce câine fabulos era.

– Ești o mică vedetă! Ai auzit ce-a spus doamna aceea?

Sid se uita la ei nedumerit, neînțelegând pentru ce făceau atâta caz. El doar ascultase comenzile...

Capitolul cinci

Bella mai vorbise cu Sarah de câteva ori după ziua aceea de luni în care colega cea nouă le înfruntase pe Megan și pe celelalte fete. Dar, dacă era sinceră, își dădea seama că nu ardea de nerăbdare s-o aducă acasă, la un ceai. Mama Bellei nu avusese nimic împotrivă, ba chiar o încurajase să aibă mai multe prietene, subliniind că trebuie să-i fi fost greu lui Sarah să se mute într-o școală nouă la mijlocul anului.

Fetița știa că mama avea dreptate, dar asta nu însemna că Sarah era mai ușor de abordat. Bellei i se părea o fată timidă. Mare parte din pauze și din orele de prânz și le petrecea pe o bancă din curtea școlii, citind. Bella se oprise să-i vorbească de fiecare dată când o văzuse acolo, dar Sarah nu părea prea dornică de conversație.

Așadar, drumul de la școală către casa Bellei fusese destul de ciudat. Mama își dăduse toată silința să o facă pe Sarah să se simtă în largul ei, întrebând-

o de ce se mutaseră în alt oraş ⁇pentru că mama lui Sarah îşi găsise un serviciu nou) şi dacă se acomodase cu noua locuinţă ⁇da, însă i-ar fi plăcut să aibă o grădină). Cu toate astea, era dificil să întreţii o conversaţie cu ea, aşa că Bella nu se putu abţine să nu-şi dorească să fie din nou prietenă cu Megan, şi Megan să fie cea care venea la un ceai în ziua aceea.

Când ajunseră pe aleea din faţa casei le întâmpină un lătrat.

– Îl aud pe Sid, spuse mama râzând. Mereu simte când venim acasă, Sarah. Şi se bucură atât de mult... e încântător! Totuşi, trebuie să recunosc că e mult mai bucuros să-i vadă pe Bella sau pe Tom decât pe mine.

Sarah dădu din cap şi nu mai păru la fel de timidă.

– Şi eu aud un scheunat! spuse ea veselă. Şi un fel de râcâit la uşă!

Bella chicoti.

– Încearcă să sape pe sub uşa de la intrare, îi explică ea. Întotdeauna face asta, deşi ar fi trebuit să-şi dea seama până acum că n-ajunge nicăieri. Hei, Sid!

Mama vârî cheia în broască şi, imediat ce intrară, Sid începu să valseze fericit în pragul uşii, repezindu-se când la Bella, când la mama ei. O adulmecă pe fetiţă şi îi linse drăgăstos degetele, după care sări la picioarele mamei ei, ca şi când ar fi vrut să o asigure că şi pe ea o iubea. Era atât de fericit, încât abia după câteva clipe o remarcă pe Sarah. De îndată ce o zări, luă o poziţie demnă şi foarte amuzantă, încercând să se prezinte cât mai frumos unei persoane noi.

– Vai, uită-te la el! La fel a făcut şi când a venit bunica pe la noi! îi spuse Bella lui Sarah zâmbind. Şi se intimidează!

Sid îşi înclină capul într-o parte şi îşi ridică uşor privirea spre Sarah, fixând-o pe sub sprâncenele albe şi mari şi râcâind cu lăbuţa pragul acoperit cu dale.

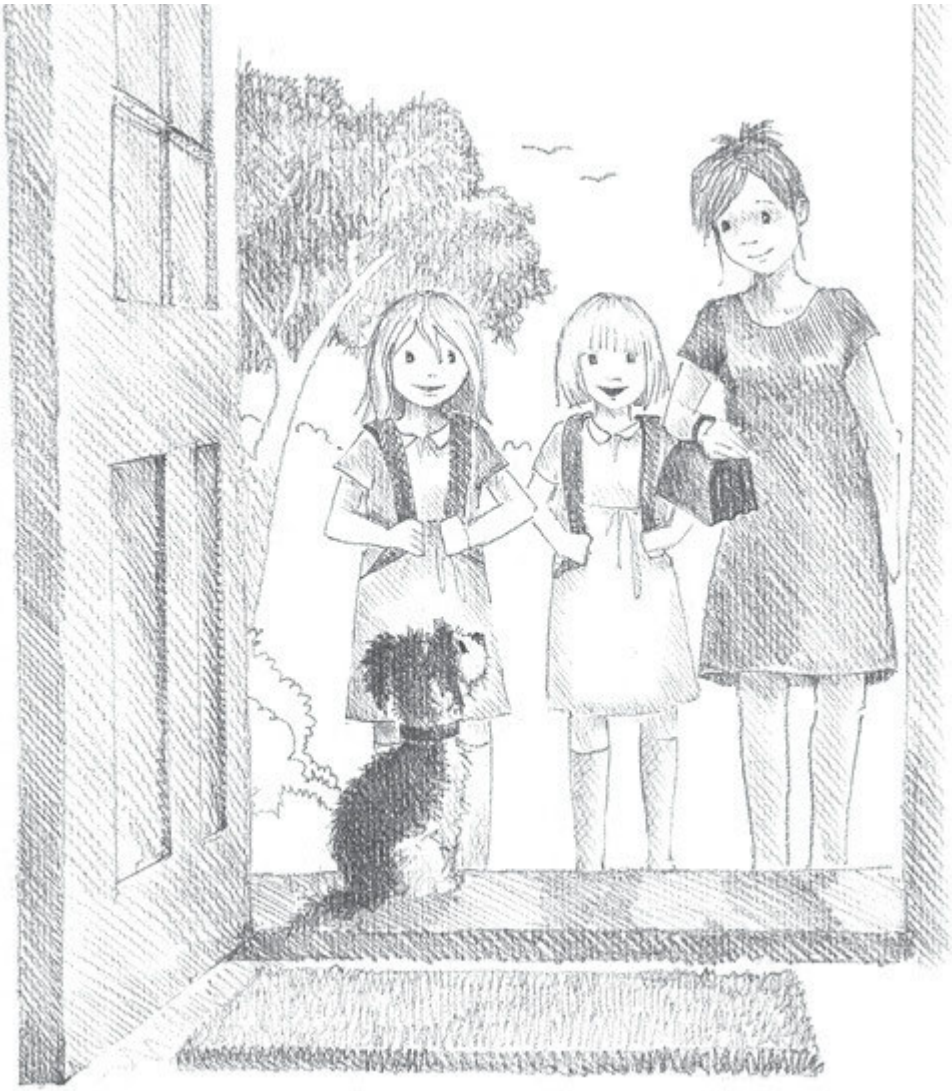

– Parc-ar vrea să te invite la dans, dar nu are curaj, se amuză mama Bellei. Îți plac câinii, Sarah?

– La nebunie! răspunse ea cu ochi scânteietori, apoi se uită la Bella plină de speranță și o întrebă: Pot să-l mângâi? Crezi că l-ar deranja?

– O, deloc! E foarte prietenos, spuse Bella cu mândrie. Uite, Sid, ea e Sarah! Îi place să fie gâdilat sub bărbie, adăugă ea.

Sarah se ghemui pe vine ca să-l dezmierde pe Sid, și imediat ce începu să-l scarpine sub bărbie și să-l mângâie pe spate, acesta închise ochii de plăcere, dând din coadă fericit.

– Vai, ce mult îi place! spuse Bella, după care o privi bănuitoare pe Sarah. Te pricepi la câini, deși ai zis că n-ai avut niciodată unul!

– Păi, n-am avut, răspunse Sarah, aruncându-i o privire tristă. Dar casa în care am locuit înainte era foarte aproape de a bunicului, iar el avea un câine superb. Alfie. Un metis de collie. Eu și bunicul ieșeam deseori la plimbare cu el.

– Cred că ți-e dor de el, spuse Bella, gândindu-se cât de dor i-ar fi fost ei de Sid, deși îl avea doar de o săptămână. Și, bineînțeles, de bunicul tău.

– Da, recunoscu Sarah, clătinând din cap cu tristețe. Bunicul îmi trimite prin e-mail poze, dar nu-i același lucru.

– Haideți înăuntru, fetelor, doar n-o să stați la ușă! Vă aduc ceva de băut?

Mama Bellei începu să se agite pe lângă ele și să o întrebe pe Sarah dacă îi plăcea sucul de mere și dacă voia niște fursecuri, iar fetele nu se mai simțiră în largul lor. Își dădeau seama cât de puțin se cunoșteau. După ce-și primiră băuturile răcoritoare, Bella îi luă pe Sarah și pe Sid și urcară la ea în cameră. Dacă ar fi rămas jos, probabil că ar fi stat fiecare la celălalt capăt al canapelei și nu ar fi știut ce să-și spună.

Sarah se așeză pe un fotoliu-puf, cu Sid la picioarele ei tânjind la fursecul din farfurie.

– Stai departe de nasul lui, o avertiză Bella. Îl dresez eu, dar nu e îngeraș. Îi plac foarte mult fursecurile, adăugă ea, luând de pe birou o conservă mică. Vrei să-i dai tu unul? Sunt oase de mestecat, recomandate, chipurile, pentru curățarea danturii.

Îi întinse lui Sarah un os micuț și o urmări cum i-l oferă lui Sid.

Sid îl apucă imediat, apoi se trânti pe burtă, lipindu-și nasul de piciorul lui Sarah, ca să fie aproape, în cazul în care avea de gând să-i mai dea încă o gustare.

– Te place, șopti Bella.

– Și eu pe el, mărturisi Sarah, ridicându-și privirea spre gazda ei. Mulțumesc că m-ai invitat la tine acasă. Am... am fost puțin surprinsă când m-ai chemat. Adică, știam că ești prietenă bună cu Megan, Lara și Chloe.

Bella ridică din umeri.

– Nu, momentan nu mai sunt. Săptămâna asta, Megan abia dacă a vorbit cu mine, iar Lara a făcut remarci atât de răutăcioase la adresa lui Sid, încât nu cred c-o să mai vorbesc cu ea vreodată.

Sarah se cutremură.

– Nu-mi place de ea. Nu știe... nu știe să spună decât lucruri urâte, în așa fel încât să-i rănească pe cei din jur.

Bella o privi uimită.

– Ție ce ți-a spus?

Nu observase că Lara o necăjise pe Sarah.

Fetița ridică din umeri, apoi își lăsă capul în jos.

– Chestii de genul că n-o să-mi fac niciodată prieteni aici, spuse ea încet. Iar Megan m-a întrebat de ce nu mă întorc la școala de unde am venit.

– Megan a făcut asta? întrebă Bella uimită.

– Mda. De-aia m-am mirat când m-ai invitat pe la tine. Credeam că și tu ești ca ele, explică Sarah, ferindu-și privirea, apoi adăugă: Scuze.

– Nici mie nu-mi place foarte mult de Lara sau de Chloe. Însă Megan de obicei nu e așa, și totuși... spuse Bella, rozându-și unghia de la degetul mare. În fine, câteodată e, recunoscu ea. Dar poate fi și amuzantă. Și, de cele mai multe ori, e drăguță, mai spuse ea oftând. Oricum, de ce mi-ai luat apărarea dacă credeai că sunt ca Lara? o întrebă ea brusc pe Sarah.

– Nu ție îți luam apărarea, ci lui Sid, răspunse ea zâmbind. Și m-am gândit că cineva care e atât de încântat de câinele lui trebuie să aibă motive serioase.

– Mulțumesc.

Bella își dădu ochii peste cap, făcând-o pe Sarah să izbucnească în râs. Apoi începu și ea să râdă, și nu se mai putură opri.

Sid își ridică privirea somnoroasă spre ele și se întrebă de ce făceau atâta gălăgie. Suspină leneș și se cuibări din nou la picioarele lui Sarah.

– Chiar ai de gând să-l duci pe Sid la un concurs? o întrebă Sarah pe Bella câteva minute mai târziu, după ce se opriră din râs.

Bella se strâmbă la ea.

– Habar n-am. Am spus-o doar ca s-o enervez pe Megan. Făcea atâta caz de Coco, spunând că e mai grozavă decât Sid, încât nici nu mi-am dat seama ce spun. N-o să mi-o ierte niciodată! adăugă ea oftând. Astăzi, în pauza de prânz, vorbea despre concursul la care va participa Coco. Despre cum a înscris-o tatăl ei pe Coco la categoria puilor de cățel. După care s-a uitat la mine și-a zâmbit...

– Dar să știi că și tu ai putea să-l înscrii pe Sid într-un concurs, spuse Sarah plină de entuziasm. Bunicul l-a dus o dată pe Alfie, și au fost niște probe foarte amuzante, cum ar fi să prindă un cârnat. Alfie a câștigat proba și s-a ales cu o medalie.

– Serios? întrebă Bella plină de speranță. Poate că există și pe aici un astfel de concurs la care să-l pot duce pe Sid. Pun pariu că se pricepe de minune la prins cârnați.

Urechile lui Sid tresăriră, după care le aruncă o privire lacomă și sări în patru labe. Recunoscuse cuvântul „cârnat“.

– Vezi? zise Bella, izbucnind din nou în râs, în timp ce Sid se așeză la loc cu un oftat.

Își dăduse seama că nu aveau niciun cârnat pentru el.

Capitolul șase

Fetele coborâră la parter, la calculatorul mamei să caute pe internet un concurs canin prin apropiere, la care să poată participa cu Sid.

– Hei, uite! Apasă aici! E unul în Lace Hill, nu departe de noi, zise Sarah bucuroasă, arătând cu degetul pe monitor.

– Da!

Bella intră pe site și, pline de entuziasm, cele două fete citiră anunțul.

Clubul canin Lace Hill

Concurs anual

Reprezentație deschisă

Probe originale

Demonstrație de agilitate

Defilare în arenă

Bufet

Distracție în aer liber pentru toată familia!

Sâmbătă, 22 martie

– E peste câteva săptămâni, zise Bella gânditoare. Pun pariu că tot aici a înscris-o și Megan pe Coco a ei. Parcă spunea c-o să aibă loc de sâmbătă în două săptămâni.

– Ce înseamnă „Reprezentație deschisă“? întrebă Sarah încruntându-se.

– Înseamnă că poate participa orice câine, chiar dacă nu a mai fost la vreun concurs, se auzi o voce în spatele lor.

Fetele săriră în picioare, surprinse de tatăl Bellei, care se furișase în spatele lor, deși Sid îl adulmecase plin de încântare.

– O... De unde știi lucrurile astea, tată? îl întrebă Bella.

– Am mai fost la concursul ăsta o dată... cu ani în urmă, înainte să te naști tu. Împreună cu mama și cu bunica ta. Și chiar așa e, poți petrece o zi grozavă în oraș! Deși, pentru unii, e o treabă serioasă.

– Dar sunt și probe amuzante, zise Bella. Așa scrie aici. Sarah mi-a povestit că la unul dintre concursurile la care a participat cățelul bunicului ei a fost chiar și o probă de prins cârnați. Sună grozav!

Tatăl ei râse și arătă spre ecranul computerului.

– Apasă pe „Probe originale“. Ar trebui să fie și o descriere a probelor.

Bella făcu click în pagină și pe ecran se deschise o fereastră nouă.

– „Cine dă cel mai tare din coadă.“ O, Sid ar putea s-o câștige fără probleme, chicoti fetița, citind mai departe despre celelalte probe.

Își întoarse capul și se uită la Sid, care stătea lipit de picioarele tatălui ei, fixându-l cu o privire plină de iubire. Imediat ce ajunsese acasă de la serviciu, tata îi dăduse lui Sid o gustare, iar el era acum recunoscător. Coada lui zbârlită și flocoasă lovea sacadat în covor.

– Are o coadă minunată! spuse Sarah râzând. Ce mai avem aici?

– „Vârsta de aur.“ A, se referă la câinii bătrâni, bineînțeles. „Cea mai frumoasă femelă“, „Cel mai frumos câine“... Bella de opri, privindu-l gânditoare pe Sid. Ei bine, nu cred că e cazul. Însă ar putea cu siguranță participa la asta. Fii atentă: „Câinele pe care orice arbitru l-ar lua acasă“!

– Scrie că nu pot participa la concurs câinii sub șase luni, spuse Sarah. Dar Sid e mai mare, nu-i așa?

– Cred că da, răspunse Bella, uitându-se la tatăl ei. Cei de la adăpost nu știau sigur ce vârstă are.

– Sunt convinsă că are peste șase luni, Bella, nu-ți face griji! îi spuse tata. Ăsta e concursul la care ziceai că participă și Megan? o întrebă el apoi. Nu

cumva câinele ei e prea mic? Cred că abia o să-mplinească șase luni în perioada concursului, adică doar peste câteva săptămâni.

Bella dădu din cap aprobator.

– Deci, tată... Ai vrea să ne duci, pe mine și pe Sid, la concurs? Te rooog!

Tata zâmbi și o privi entuziasmat.

– Cred c-ar trebui să mergem toți. Poate vii și tu cu noi, Sarah. Dacă îți dă voie mama ta.

Sarah păru foarte încântată de propunere.

– O s-o întreb. Deci, Bella, la ce probă te gândești să participi?

Bella privi încruntată ecranul computerului.

– Păi, îmi surâde ideea probei „Cel mai bun truc“, deși Sid nu știe nicio șmecherie... Dar avem la dispoziție două săptămâni. Pun pariu că l-aș putea învăța ceva până atunci.

– O, am urmărit probele cu atenție atunci când am fost la concurs cu bunicul și cu Alfie, zise Sarah.

– Și ce fel de trucuri știau câinii de acolo? întrebă temătoare Bella.

Nu era sigură că l-ar fi putut învăța pe Sid ceva complicat.

– Câțiva câini au prezentat un truc în care stăpânii le puneau pe jos, în fața lor, o gustare, iar ei trebuiau să aștepte comanda pentru a o mânca.

Bella se uită neîncrezătoare la Sid. Părea foarte complicat. Lui Sid îi plăceau gustărelele. Nu și-l putea imagina lăsând vreo bucățică nemâncată.

– Câinele care a câștigat concursul a traversat un traseu marcat mergând doar în două picioare, povesti Sarah, încruntându-se ca să-și aducă aminte. Ah, și la sfârșit, stăpânul s-a lăsat cumva pe spate și și-a întins piciorul, iar câinele a urcat pe piciorul lui, ca să ajungă până la el, să-l mângâie! Dar era

un câine micuț. Cred că lui Sid i-ar fi greu să facă un asemenea număr. Cu toate astea, pun pariu c-ar putea merge în două picioare. Tot ce trebuie să faci este să-l ademenești cu o recompensă, pe care să i-o ții deasupra capului.

Bella îi aruncă lui Sarah o privire jucăușă.

– Vrei să mergem în grădină, să vedem dacă-l convingem să stea în două picioare?

– Dacă sunt și gustările la mijloc, atunci ăsta va fi jocul lui preferat, spuse tata râzând.

Având în vedere că fusese ideea lui Sarah să-l învețe să meargă în două picioare, Bella o invită să participe la dresarea lui Sid. De altfel, chiar dacă Bella nu se arătase nerăbdătoare să o primească pe Sarah în vizită, în cele din urmă se simțiseră foarte bine una în compania celeilalte. Poate că Sarah era mai tăcută și nu semăna deloc cu Megan, dar era amuzantă, iar Bella o plăcea foarte mult.

În următoarele două săptămâni se întâlniră de câteva ori, să meargă în parc și să-l învețe pe Sid noul truc. Mama lui Sarah le însoți și le spuse fetelor că Sid era cea mai amuzantă ființă pe care o văzuse vreodată. Era sigură că avea să câștige concursul. Vinerea următoare, Sarah veni din nou în vizită la Bella și exersară numărul lui Sid în grădină. Bella lucra cu el și în casă, deși îi rugase pe părinții ei și pe Tom să-i promită că nu vor trage cu ochiul la antrenamente; voia să le facă o surpriză. Bineînțeles că abia aștepta să se întâlnească cu Sarah la școală, ca să-i povestească ultimele progrese, iar asta le determina să petreacă mult timp împreună, stând de vorbă într-un colț în curtea școlii și râzând de orice fleac petrecut cu o seară înainte.

În dimineața aceea sporovăiau și chicoteau ca de obicei. În timp ce se grăbeau să-și atârne hainele în cuier, Bella auzi un scâncet în spatele ei și întoarse capul, surprinsă. Sarah stătea în cadrul ușii ținându-se de mână, iar Megan stătea lângă ea. Fosta ei prietenă o privea cu un aer vinovat.

– Ce-ai făcut, Megan? se răsti Bella. Sarah, ai pățit ceva?

– Da, m-am lovit la mână...

– Adică, te-a lovit la mână! Te-a împins în ușă, nu-i așa, Sarah? Tu i-ai făcut asta, am dreptate? o întrebă Bella pe Megan. De ce ai făcut asta?

– A fost un accident, bâigui Megan, fără să pară prea convingătoare.

– Accident, pe naiba! Vino, Sarah! Să mergem să-i cerem domnului Peters niște gheață. N-o mai lăsa pe Megan să se apropie de tine, adăugă ea, urmărind-o cu privirea pe fosta ei prietenă, care stătea ascunsă lângă ușă și a cărei expresie nefericită o făcu pe Bella să-și explice ce se petrecea, de fapt. Ești geloasă, spuse ea uimită.

Ăsta era adevărul, nu avea nicio îndoială.

– Poftim? Pe tine?

Megan încercă să pară disprețuitoare, dar vocea îi sună ca și când ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

– Ești geloasă pentru că sunt prietenă cu altcineva, zise Bella. De ce nu te duci să-ți petreci timpul cu Lara și Chloe?

Clătină din cap îmbufnată, dar, în timp ce străbătea coridorul alături de Sarah spre clasa lor, aruncă o privire înapoi și o văzu pe Megan plângând.

Fetiţei îi părea rău. Fusese prietenă cu Megan mulţi ani. Și chiar dacă ea se purtase îngrozitor, Bella nu putea rămâne indiferentă la suferința ei.

Capitolul șapte

Bella știa că trebuia să stea de vorbă cu Megan, dar ea vorbise atât de urât despre Sid și despre Sarah... Ea începuse totul, așa că Bella se gândi că tot ea trebuia să facă primul pas, dacă voia să redevină prietena ei. În clasă nu stătea cu Megan în bancă, așa că nu era obligată să se apropie de ea. Bella nu trebuia decât să o evite.

Și, până la urmă, reuși să ajungă în ziua concursului fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Megan. În mod sigur, Megan și Coco urmau să participe la Lace Hill Show – Bella o auzise pe fosta ei prietenă povestindu-i Larei despre asta.

Bella și tatăl ei hotărâseră să se înscrie doar la trei probe: „Cine dă cel mai tare din coadă“, „Câinele pe care orice arbitru l-ar lua acasă“ și „Cel mai bun truc“.

Sarah avea să-i însoțească, așa că mama ei o adusese la Bella acasă cu mașina imediat după micul dejun. Își luase cu ea o geantă și era foarte emoționată.

– Cum se simte Sid? E agitat? întrebă ea.

Bella clătină din cap.

– Nu, a dormit buștean în bucătărie. Habar n-are ce-l așteaptă. Nu același lucru l-aș putea spune despre mine. Sunt sigură c-o să facă o boacănă, cum ar fi să urineze pe piciorul arbitrului sau ceva de genul ăsta. Ce-ai în geantă?

– Doar portofelul. Mama mi-a zis că s-ar putea să găsim chioșcuri cu lucruri amuzante de vânzare. Abia aștept!

Chiar atunci, mama Bellei apăru pe holul de la intrare.

– Bună, Sarah! Ar fi bine să ne grăbim, fetelor, dacă vreți să faceți un tur de recunoaștere înainte să înceapă concursul, nu? În plus, trebuie să-l băgăm pe Sid în cușca de transport, și asta durează mult.

Bella se strâmbă drept răspuns.

– Nu-i place? se interesă Sarah.

– Parcă o ia razna și începe să se agite imediat ce-o vede, dar cred că e mai mult decât fericit că iese la plimbare. Până acum l-am dus cu mașina doar la pădure, unde i-a plăcut foarte mult, și cred că de aceea devine neastâmpărat.

Ieșiră din casă, iar tatăl Bellei deschise portbagajul. Urechile lui Sid se zbârliră mai mult ca niciodată și începu o rafală de lătrături urmate de răsuciri nesfârșite la capătul lesei, care aproape că o doborâră pe Bella.

– Vezi? zise fetița oftând. Sper că n-o să-l apuce zbenguiala și în timpul concursului.

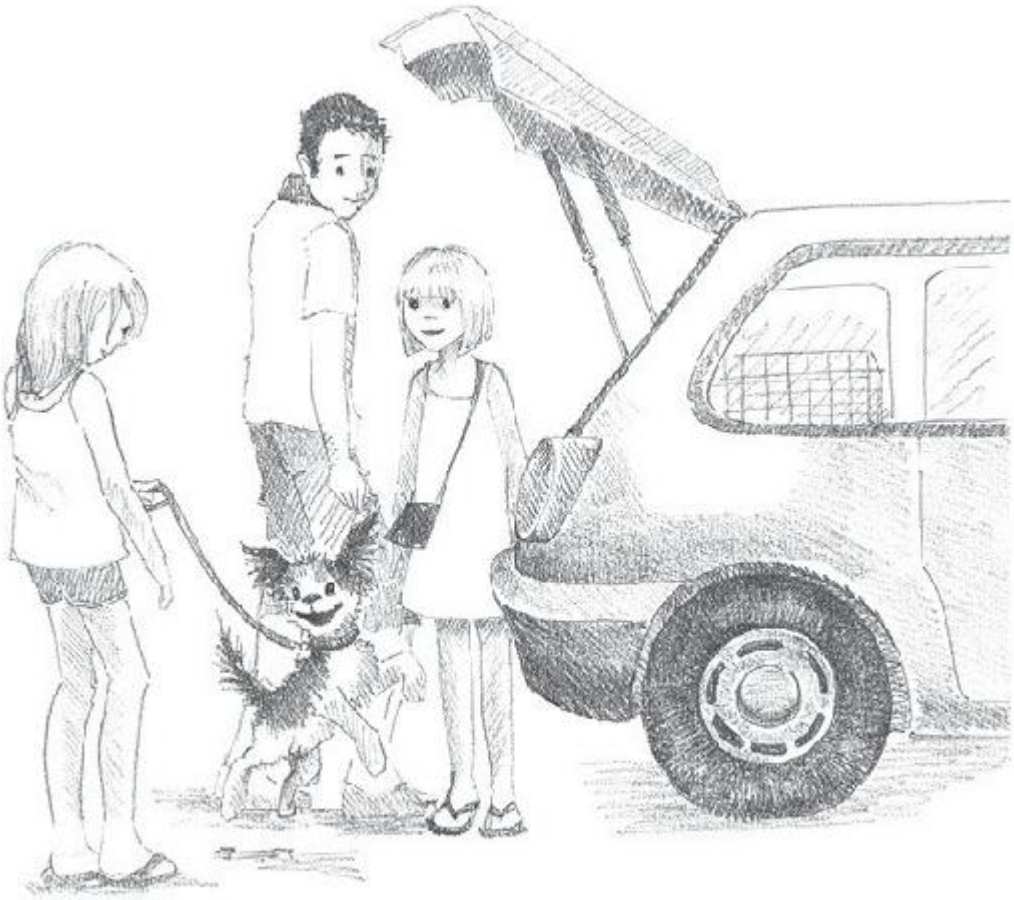

– Am o armă secretă ca să-l fac să intre acolo, spuse tata, împrăştiind câteva bobiţe de mâncare uscată prin cuşcă. Hei, Sid, uite!

Sid adulmecă şi sări în cuşca de transport fără să se mai gândească. Se aşeză, uitându-se prin uşiţă, mulţumit că toţi îşi ocupaseră locul în maşină. Îi plăcea în maşină; iar cuşca lui mirosea delicios acum a gustărele din carne de pui.

– Doamne, ce mare e locul ăsta...! murmură Bella emoționată. Și ce de lume!

– Și ce de câini! Vai, uită-te la teckelul din geanta doamnei! Îl vezi? spuse Sarah, arătând cu degetul spre o doamnă din a cărei geantă ieșea un cap într-o parte și o coadă în cealaltă. Trebuie să găsim cortul unde se fac înscrierile, să trecem și numele lui Sid pe lista de participanți.

Mama porni spre un cort alb, și ceilalți o urmară. Bella și Sarah nu puteau ține pasul cu ea, pentru că Sid se oprea să adulmece tot ce întâlnea în cale.

– Bella, uite-o pe Megan! șopti Sarah, făcând-o pe prietena ei să se uite în jur.

– Uau! Și uite-o și pe Coco! E atât de dulce!

Megan stătea lângă una dintre arene, alături de tatăl ei, ținând-o pe Coco în lesa ei roz. Cățelușa arăta superb, cu blana ei de un auriu strălucitor și cu zgarda care-i scânteia la gât, însă țopăia printre picioarele oamenilor, făcându-i pe unii să se împiedice de câteva ori. Megan se văzu nevoită să o tragă de lesă spre ea și să-și ceară scuze, ceea ce părea să-l irite pe tatăl ei.

– Coco, șezi! scrâșni Megan printre dinți, dar Coco parcă nici n-o auzea.

Bella se uită la Sid cu mândrie. Era neascultător uneori, mai ales când trebuia să se urce în mașină, însă acum mergea frumos la pas lângă ea.

Tatăl Bellei îi făcu semn cu mâna lui Megan, iar aceasta îl privi rușinată. Cei doi tați nu știau că fetele lor nu mai vorbeau una cu cealaltă, așa că se așternură la vorbă, în timp ce Coco îl adulmeca pe Sid în semn de prietenie.

Sid își ridică întrebător privirea spre Bella, neștiind prea bine cum să reacționeze. Nu întâlnise prea mulți câini de când plecase de la adăpost.

Bella îl mângâie pe cap și-i spuse:

– Fii băiat cuminte! Coco vrea doar să te salute.

Dar Megan îi aruncă lui Coco o privire încruntată și o îndepărtă de Sid. Plecă să se plimbe pe lângă arena împrejmuită, trăgând-o după ea pe Coco, care se smucea în sens invers.

Bella se uită la Sarah și ridică din umeri.

Tatăl ridică și el mirat din sprâncene, apoi încheie conversația cu tatăl lui Megan, spunând că era timpul să meargă să se înscrie la concurs.

– De ce s-a purtat așa Megan cu tine? Ce s-a întâmplat? o întrebă el, după ce se îndepărtară suficient încât să nu mai poată fi auziți.

Bella ridică din umeri, stânjenită, iar Sarah îi explică tatălui prietenei ei cum stăteau lucrurile.

– Megan și Lara au râs pe seama faptului că Sid e un câine ciudat și că nu are pedigri, cum are Coco. Dar ai văzut ce neastâmpărată e Coco? Sid e mult mai bine educat, Bella! Ar trebui să fii mândră de el!

– Am observat și eu, încuviință tatăl Bellei. În orice caz, sunt sigur că tu și Megan o să rezolvați neînțelegerea asta, Bella... Doar sunteți prietene de atâta timp.

– Știu, zise Bella oftând. Dar n-a fost răutăcioasă numai cu Sid, tată! A fost foarte dură și cu Sarah. Of, o să stau de vorbă cu ea. Dar nu azi.

– Ești bine? șopti Sarah, văzând-o pe prietena ei așteptând la marginea arenei.

– Poate un pic agitată, răspunse Bella înghițind în sec. Mă bucur că prima probă e „Cel mai bun truc“. De celelalte nu mi-e așa teamă. Și sper că Sid nu se va speria de zgomotele din jur. Mai bine-i ziceam lui Tom să cânte la chitară în timpul demonstrației.

– O să fiți fantastici! Ah, cred că acum e rândul tău.

Bella își auzi numele strigat și le aruncă un zâmbet forțat părinților ei, lui Tom și lui Sarah, care prinseseră locuri bune, în față.

– Și iat-o pe Bella Pascoe, cu metisul ei, Sid! Ia priviți ce personalitate fermecătoare are!

Vocea de la microfon parcă se chinuia să nu izbucnească în râs, ceea ce o făcu pe Bella să se uite suprinsă în jos, la Sid. Acesta nu părea îngrijorat de publicul numeros.

Sid auzea că lumea aplauda și râdea, așa că se uită relaxat în jurul lui. Era frumos! Atâția oameni se uitau la el! Păși elegant înainte, biciuind aerul cu coada și ținându-și urechile ciulite, de bucurie.

Bella se opri în mijlocul arenei, și Sid îi aruncă o privire plină de speranță. Știa după miros că luase cu ea niște gustări delicioase. Abia aștepta să înceapă să facă plimbarea aceea pe labele din spate, pentru care urma să fie răsfățat cu o mulțime de delicatese. Era jocul lui preferat!

– Hai, Sid, sus! îi ceru Bella, ținându-i deasupra capului o recompensă, moment în care Sid se săltă pe labele din spate. Recompensa era puțin prea departe de botul lui, însă știa că Bella i-o va da peste un minut. Traversă

arena în grabă, pe două picioare, privind mirat în jur la lumea care-l aplauda.

Ce băiat cuminte! Încă o dată!

Bella îl conduse din nou până în partea opusă a arenei, dar, de data asta, se opriră în mijloc ca să facă o piruetă, stârnind râsetele publicului. Deși puternic, zgomotul nu era deranjant, și-l făcea pe Sid să freamăte de fericire. Mai avea puțin până la finalul reprezentației, când știa sigur că va primi toate bucățelele din mâna fetiței. Privi cu atenție, așteptând s-o vadă pe Bella bătând ușor cu palma pe genunchi. Dacă făcea semnul prea devreme, risca să cadă – li se întâmplase asta o dată în grădină.

– Aici, Sid! spuse Bella, bătându-se cu palma peste genunchi, moment în care Sid se năpusti vesel spre ea, cuibărindu-se în brațele ei și executând astfel marea figură de final.

– Bravo! îi șopti Bella la ureche, răsplătindu-l cu gustărelele lui preferate de pui și ascultând aplauzele mulțimii. Ai fost grozav. Însă ai face bine să nu te îngrași, Sid, că n-o să mai putem face și altă dată figura asta...

– Are o figură așa de inteligentă, cu medalia aia roșie la gât, îl admiră Sarah. Tot lui i se cuvenea și medalia pentru proba „Câinele pe care orice arbitru l-ar lua acasă“. Ai fost nedreptățit, Sid!

Bella ridică din umeri.

– Știam că n-avea nicio șansă în fața unui golden retriever, spuse ea, mestecând o bucată de sendviș și încercând să-l ignore pe Sid și efortul lui de a lăsa cea mai bună impresie de câine proaspăt câștigător al unui premiu, care parcă nu fusese hrănit niciodată. E cel mai înduioșător câine pe care l-am văzut vreodată.

– Chiar mai iubitor decât Sid atunci când cerșește o bucată de sendviș, încuviință tatăl Bellei. Nu ai voie, Sid! Nici măcar acum, când ești câștigător al medaliei roșii, adăugă el chicotind. Încă nu-mi vine să cred, Bella, că ai ținut secret toate trucurile alea. A fost fantastic!

Mama Bellei încuviință din cap.

– Sunt foarte mândră de tine. Uite, e timpul pentru proba „Cine dă cel mai tare din coadă“!

Bella o luă de mână pe Sarah, ridicând-o de pe pătura de picnic, iar mama le dădu lesa lui Sid.

Fetița își privi gânditoare prietena în timp ce se îndreptau spre arenă. Sarah se uita cu tristețe după fiecare câine care trecea pe lângă ele. Bella nu-și dăduse seama până atunci cât de dor îi era prietenei ei de câinele bunicului.

– Vrei să-l ții tu pe Sid la proba asta? o întrebă deodată Bella. Știu că nu e ca și când l-ai avea alături pe Alfie, dar cred că o să-ți placă. La urma urmei, și tu ai contribuit la dresarea lui. În plus, tu ai propus să căutăm un concurs cu probe amuzante.

– Chiar îmi dai voie? întrebă Sarah, și privirea i se lumină dintr-odată.

Bella dădu din cap aprobator.

– Bineînțeles. Sid te place, așa că n-o să-l deranjeze. Uite, e aceeași crainică drăguță care a anunțat numele participanților și la prima probă. Mă duc să-i explic; nu cred să fie vreo problemă.

Bella îi întinse lesa lui Sarah și porni în grabă spre colțul arenei, pentru a-i explica prezentatoarei situația. O văzu pe Sarah lăsându-se pe vine lângă

Sid și mângâindu-l plină de afecțiune, iar asta îi confirmă că luase decizia corectă.

– Mi-a spus că e-n regulă, anunță Bella la întoarcere. Mai e puțin și începe proba. Vino! Pe aici.

Bella o împinse ușor pe Sarah în rând, alături de ceilalți stăpâni de câini, și se simți mândră când o văzu defilând în arenă.

– Unde-i Sid? întrebă Tom când ajunse împreună cu părinții la marginea arenei.

– L-am lăsat cu Sarah, îi explică Bella. Sper că nu te deranjează. Tu ai spus că nu vrei să participi la concurs.

– Sigur că nu mă deranjează, răspunse el, ridicând din umeri. Se pare că lui Sid îi place să fie în centrul atenției, iar eu urăsc chestia asta.

Când sosi momentul decisiv pentru Sarah și Sid, fetița se aplecă să-l scarpine în locul preferat, iar el începu să dea din coadă atât de tare, încât ai fi zis c-o să-și ia zborul din arenă.

– Se pare că avem un câștigător detașat! anunță crainica în microfon. Da, toți arbitrii au votat pentru Sid! Însoțit de una dintre cele mai bune prietene ale lui, Sarah! Felicitări pentru Sid și Sarah!

Capitolul opt

Bella încă țopăia și aplauda când Sarah se întoarse la ei, îmbujorată și strângând cu emoție în pumn medalia roșie.

– Ai câștigat! strigă Bella îmbrățișând-o. Vezi? Am știut eu de ce te trimit acolo. Sid are sânge de campion. Primele lui două medalii!

– Care va fi următorul concurs, Bella? o întrebă Tom. Oricum, nici prietena ta Megan nu-l va rata, adăugă el, arătând cu degetul spre locul unde Megan se așezase la rând cu Coco. Ah, e proba cu „Cel mai drăguț cățel mai mic de nouă luni“. Ei bine, cățelușa ei e drăguță. Deși lucrul ăsta nu pare s-o facă prea fericită.

Coco trăgea și dădea cu lăbuța peste lesă, de parcă ar fi vrut să plece de acolo. Megan încerca să o liniștească, dar părea, la rândul ei, neliniștită, iar Coco scheuna fără încetare.

– Sărăcuța de ea! Nu cred că-i place tot zgomotul ăsta, spuse Bella neliniștită. Vai, nu!

Coco trăsese de lesă atât de tare și se zbătuse atât de mult, încât, la un moment dat, zgarda îi alunecă de pe gât. Rămase nemișcată o clipă, uluită de libertatea care i se oferise brusc și de gălăgia din jur. Megan încercă să o prindă, însă tocmai atunci un băiețel țipă din cauză că își scăpase înghețata pe jos, iar Coco lătră și o luă la fugă. Țâșni ca o săgeată pe lângă una din laturile arenei unde stăteau Bella și Sarah, apoi se repezi prin pădurea de picioare și goni mai departe.

– Coco! strigă Megan printre lacrimi, fugind pe urmele ei, însă fără prea mare succes, pentru că abia reușea să se strecoare prin mulțimea de concurenți și de câini din arenă.

– Trebuie s-o ajutăm! spuse Bella speriată. Sarah, ai grijă de Sid!

Se împinse și își făcu loc cu forța prin marea de oameni, apoi privi îngrijorată în jur, încercând să-și dea seama unde era Coco.

Micul cocker spaniel se ghemuise lângă o rulotă cu înghețată, vizibil îngrozit. Bella se apropie, încercând să nu îl sperie cu mișcări prea bruște. Spera să prindă cățelușa înainte să fugă din nou, însă dacă se mișca prea repede, îi era teamă că o putea pierde.

– Mâncărică de câini! spuse Bella încet când își dădu seama că-i mai rămăsese în buzunar o jumătate de plic plin cu bobițe din carne de pui. Hei, Coco...! Uite ce-am eu aici! o ademeni ea, zornăindu-le în palmă și vorbindu-i în șoaptă cățelușei înfricoșate. Fetiță frumoasă, da, uite! Mâncărică bună. Coco, frumușico, vino, hai...!

Coco o fixa cu o privire neliniștită, simțind însă mirosul plăcut al gustărelelor și vocea caldă a fetei. Voia să fie cu Megan, dar îi era frică de tot zgomotul din jur, și nu îndrăznea să se întoarcă s-o caute. Se târî încet spre Bella și îi mirosi mâna, apoi începu să ronțăie bobițele crocante.

Bella își puse încet mâna pe capul lui Coco și o mângâie, șoptindu-i în continuare vorbe de alint, până când cățelușa termină de mâncat. Atunci, Bella o ridică în brațe.

Coco tremura puțin, însă Bella o ținu cu grijă, suficient de strâns încât să nu-i scape din brațe.

– Trebuie s-o căutăm pe Megan și să-ți găsim zgarda, îi șopti ea. Hei, Coco, uite cine vine!

Megan alerga spre ele, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Imediat ce o zări, Coco începu să se zbată nerăbdătoare, încercând să scape din strânsoarea Bellei, ca să ajungă la stăpâna ei. Megan o îmbrățișă, iar Coco o linse pe bărbie și o pipăi cu botul pe gât. Bella începu să râdă; lui Coco nu-i plăcuse atmosfera concursului, dar era limpede că o adora pe Megan.

– Am crezut că n-o s-o mai găsesc, spuse Megan cu recunoștință în glas, uitându-se la Bella. Cred că ai alergat ceva după ea. Mi-era teamă că o să ajungă în parcare, printre mașini.

Tremura din tot corpul, așa că Bella îi cuprinse umerii cu brațul.

– Totul e bine acum, am recuperat-o. Hai să-i punem zgarda!

Bella o ajută pe Megan să-i strângă cureluşa în jurul gâtului, apoi o puse cu grijă pe Coco jos şi se uită din nou la Megan.

– Îmi pare rău că m-am luat după Lara şi-am râs de Sid, spuse ea. A fost foarte urât din partea mea. Şi e valabil şi în ceea ce-o priveşte pe Sarah. Doar că nu m-am gândit niciodată că ar fi posibil să nu mai fim prietene, şi când te-am văzut stând tot timpul cu ea...

– E o fată bună, mult mai drăguță decât Lara și Chloe, spuse Bella. Eu țin foarte mult la tine, dar nu mai vreau să am de-a face cu ele.

Megan își lăsă privirea în pământ.

– Ai dreptate, nici eu nu le plac foarte mult. Dar dacă nu ești prietenă cu ea, Lara spune numai lucruri urâte despre tine...

Bella ridică din umeri.

– Nu-mi pasă!

Și chiar așa era, își dădu fetița seama în clipa aceea. Poate că ar deranja-o dacă Lara s-ar lua din nou de ea, dar decise să se consoleze cu faptul că nu conta câtuși de puțin ce spunea ea.

– Putem pur și simplu să-i întoarcem spatele, gândi ea cu voce tare.

– Cred că ai dreptate. O să-i cer scuze și lui Sarah, adăugă Megan, privind cu speranță în ochii Bellei. Crezi că putem fi prietene din nou?

Bella zâmbi.

– Am putea încerca...

– Cum ai reușit să-l faci pe Sid să meargă în două picioare? o întrebă Megan pe Bella, în timp ce se plimbau amândouă prin parc.

Era o după-amiază de sâmbătă, și Bella le dăduse întâlnire în parc lui Megan, lui Sarah și mamelor lor. Îi era puțin teamă că Megan și Sarah nu se vor înțelege, însă își dorea foarte mult ca ele două să încerce să se cunoască puțin mai bine înainte de ziua de luni, când începea școala.

– Ai asistat și tu la probă? întrebă Bella bucuroasă. Totul e legat de mâncare. Sid e tare pofticios. Ar face orice doar ca să mai primească niște bobițe.

– Mă întreb dacă ar merge și în cazul lui Coco, spuse Megan oftând. E minunată, dar nu prea mă pricep s-o fac să mă asculte.

– Asta pentru că e încă prea mică, interveni Sarah. Probabil că va fi mai ascultătoare după ce va mai crește.

– Poate... Dar aș vrea să crească mai repede, recunoscu Megan, oftând din nou. Roade tot felul de lucruri. Ieri i-a ros mamei un pantof.

– De ce n-o duci la cursurile de dresaj, care se țin în clădirea bisericii? îi sugeră Bella. Eu încep cu Sid de săptămâna viitoare.

Un licăr de speranță se aprinse în ochii lui Megan.

– Ce idee bună! Se țin cursuri și pentru începători? Sid e deja priceput.

Bella se îmbujoră. Cățelul ei chiar era priceput. De fapt, era fantastic.

– Sunt sigură că da, încuviință ea cu mândrie, aruncând o privire spre Coco și Sid care pășeau frumos pe alee, mergând unul lângă altul.

– Pare că s-au împrietenit deja, observă Sarah, râzând. Uite, stau și de vorbă.

Bella îi privi. Într-adevăr, Sid și Coco stăteau cu capetele aproape lipite, uitându-se la un bărbat care făcea jogging și venea alergând spre ei. Erau atât de drăguți, cum stăteau așa, unul lângă altul.

– Am impresia că nu le plac pantofii sport de culoare portocalie, șopti Megan, în timp ce Bella se abținea cu greu să nu râdă.

Se simțea bine în compania lui Sarah și a lui Megan. Iar lui Coco și lui Sid părea să le placă la fel de mult să se plimbe împreună.

– Nu încape nicio îndoială, au devenit prieteni buni, spuse Bella zâmbindu-i lui Megan.

Se vedea cu ochiul liber, dar ceea ce voia să spună, de fapt, fetița era: Și noi la fel...